Geçmişin Anahtarları

B. B. Calhoun

TÜBİTAK

4. Basım

Geçmişin Anahtarları

B. B. Calhoun

GEÇMİŞİN ANAHTARLARI

B. B. Calhoun

TÜBİTAK

TÜBİTAK POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları 155
Çocuk Kitaplığı 32

Geçmişin Anahtarları / Out of Place
B. B. Calhoun
Resimleyen: Daniel Mark Duffy
Çeviri: Cem Soydemir

© Metin, Christina Lowenstein, 1994
© Resimler, Daniel Mark Duffy, 1994

© Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu, 2001

Bu yapıtın bütün hakları saklıdır. Yazılar ve görsel malzemeler, izin alınmadan tümüyle veya kısmen yayımlanamaz. Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığı ile alınmıştır.

TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları'nın seçimi ve değerlendirilmesi TÜBİTAK Yayın Komisyonu tarafından yapılmaktadır.

ISBN 975 - 403 - 222 - X

İlk basımı Ağustos 2001'de yapılan
Geçmişin Anahtarları
bugüne kadar 12.500 adet basılmıştır.

4. Basım Şubat 2004 (2500 adet)

Yayınlar ve Tanıtım Daire Başkanı
Şefik Kahramankaptan

İşletme Müdürü
M. Kemal Bostancıoğlu

Yayına Hazırlayan: Özlem Özbal
Grafik Tasarım: Ödül Evren Töngür
Sayfa Düzeni: Seval Özgül

TÜBİTAK
Atatürk Bulvarı No: 221 Kavaklıdere 06100 Ankara
Tel: (312) 427 33 21 Faks: (312) 427 13 36
e-posta: kitap@tubitak.gov.tr
İnternet: kitap.tubitak.gov.tr

Semih Ofset - Ankara

Geçmişin Anahtarları

B. B. Calhoun

ÇEVİRİ
Cem Soydemir

TÜBİTAK POPÜLER BİLİM KİTAPLARI

1

Fenton Rumplemayer ikinci kattaki çalışma odasına çıkan merdivenlerin son iki basamağında sağ ayak bileğinin biraz acıdığını hissetti. Alçıdan ve koltuk değneklerinden kurtulmak çok hoş olmuştu doğrusu. Fenton bir süre önce geçirdiği bisiklet kazasında ayak bileğini kırmıştı. Haftalardır ne koşmak vardı, ne bisiklete binmek, ne de arka bahçede Owen'la yani köpeğiyle oynamak. Ama Fenton için en dayanılmazı kazı alanına gidememek olmuştu.

Kazı alanı Uyuyan Ayı Dağı'nda, Fenton'la babasının Wyoming, Morgan'da oturdukları evden birkaç kilometre uzaktaydı. Fosilbilimci olan Bay Rumplemayer birkaç ay önce New York Doğa Tarihi Müzesi tarafından, dinozor fosilleri arayan bir ekibe başkanlık etmesi için Wyoming'e gönderilmişti. Fenton'un annesi de bir fosilbilimciydi; bir yıllığına Hindistan'daki kazı alanlarında çalışmaya gitmişti.

Fenton kazı yapmaktan, dinozor fosilleri aramaktan çok hoşlanıyordu. Aslında o güne kadar Wyoming kazı ekibine birçok önemli keşifte yardımcı da olmuştu. Bileği pedal çevirebileceği kadar iyileşir iyileşmez ilk iş Uyuyan Ayı Dağı'na gidecekti.

Saat sekiz olmuştu; Fenton'un New York'taki arkadaşı Max Bellman'le haftada bir yaptıkları görüşmenin zamanı gelmişti. New York'tan ayrılırken Fenton'a en zor gelen şeylerden biri Max'le vedalaşmak olmuştu. Fenton Morgan'da iki yeni arkadaş edinmişti, Maggie Karr ve Willy Whitefox, ama hâlâ ara sıra Max'i özlüyordu. O ve Max çok yakın arkadaştılar; okulda aynı sınıftaydılar, üstelik de aynı apartmanda oturuyorlardı. Şimdi her cumartesi akşamı saat sekizde modemle bağlantı kurup Max'in tasarladığı Hazine Avı adlı bilgisayar oyununu oynuyorlardı.

Fenton saatine baktı: 8:02. Max'i aramakta iki dakika gecikmişti. Aceleyle bilgisayarın başına geçti. Bilgisayarı açıp modemi çalıştırdı. Max'in önemli bir özelliği vardı: Dakiklik.

Dolayısıyla Fenton Max'in numarasını girerken onun bilgisayarın başında bekliyor olduğuna emindi.

<SELAM FENTON. GECİKTİN FARKINDAYSAN>

diye karşıladı Max onu.

]SELAM MAX. FARKINDAYIM. AMA SADECE İKİ DAKİKA[

diye cevapladı Fenton.

<HAKLISIN. NASILSIN?>

]İYİDİR. GEÇEN HAFTA ALÇIMI ÇIKARDILAR. YAKINDA TEKRAR KAZI ALANINA GİDEBİLECEĞİM[

<GÜZEL>

]NEW YORK'TA NELER OLUYOR?[

<PEK BİR ŞEY OLDUĞU YOK. OKULDA ARA TATİL İÇİN HAZIRLANIYORUZ>

]ÖYLE Mİ? DOĞRU YA, YAKLAŞTI[

Fenton öyle bir tatil olduğunu unutmuştu doğrusu. Eski okulunda yani New York'taki Hibbs'te her yıl ekim ayında bir haftalık bir ara tatil olurdu. Öğrencilerin bu süreyi her zamankinden farklı bir şey yaparak, yeni şeyler öğrenerek geçirmeleri istenirdi. Bu arada kurslara katılanlar veya geziye gidenler olurdu. Tatil bittiğinde herkes o hafta içinde yaşadıklarıyla ilgili bir yazı hazırlar, bunu sınıfta okurdu.

]BURADA BENİM OKULDA ARA TATİL YOK[

yazdı Fenton.

<NEDEN?>

]BİLMEM. BURADA OKUL BİRAZ DEĞİŞİK. GALİBA BİRAZ ESKİ MODA. ÖYLE ŞEYLER YAPMIYORLAR[

<AMMA SIKICI!>

]PEK DEĞİL. YANİ BAŞKA İYİ YÖNLERİ VAR. AÇIKLAMASI ZOR... EE BU YILKİ TATİLDE NE YAPACAKSIN?[

<KARAR VEREMEDİM. BELKİ YİNE BABAMIN YANINA GİDERİM>

Önceki yıl Fenton ile Max tatil boyunca Max'in babasının yazılım şirketine gitmişlerdi. Bütün bir haftayı Max ve babasıyla geçirmek ve bilgisayarlar hakkında yeni şeyler öğrenmek çok eğlenceli olmuştu.

]BEN ORADA OLSAYDIM BELKİ İKİMİZ ANNEMLE BABAMIN YANINA MÜZEYE GİDERDİK[

<BURADA OLMAMAN ÇOK KÖTÜ>

]EVET. GERÇEKTEN[

<HAZİNE AVI OYNAMAYA NE DERSİN?>

]OLUR[

Çok geçmeden ikisi de Hazine Avı oynamaya dalmışlardı. Vedalaşma zamanı gelene kadar ara tatil bir daha Fenton'un aklına gelmemişti.

Tam vedalaşacaklarken aklına bir fikir geldi.

]HEY MAX, BELKİ TATİLİ YİNE BİRLİKTE GEÇİREBİLİRİZ[

diye yazdı.

<NASIL YANİ FENTON? SEN NEW YORK'TAN O KADAR UZAKTAYKEN!>

]EVET BEN DE ONU DİYORUM![

<NE DEMEK İSTEDİĞİNİ ANLAYAMADIM DOĞRUSU>

]SEN BURAYA GELEBİLİRSİN. BENİMLE OKULA GELİRSİN + BABAMLA KAZI ALANINA GİDERİZ[

<MÜTHİŞ BİR FİKİR!>

]ANNENLER İZİN VERİR Mİ DERSİN?[

<BİLMEM, BİR SORAYIM>

]BEN BABAMLA İLGİLİ BİR SORUN ÇIKMAYACAĞINA EMİNİM. İKİMİZ DE BU GECE EVDEKİLERLE KONUŞALIM. BAKALIM NE DİYECEKLER?[

<TAMAM. SONRA GÖRÜŞÜRÜZ>

2

"Max'in New York'tan gelmesine sadece iki gün kaldı." dedi Fenton sevinçle. Maggie Karr, Willy Whitefox ve o, Uyuyan Ayı Dağı'na çıkan yolda yokuş yukarı pedal çevirirlerken Owen da arkalarından koşturuyordu.

Bir sonraki cuma günüydü. Fosilbilimciler kazı alanında yeni bir dinozor kemiği üzerinde çalışıyorlardı; Fenton, Maggie ve Willy ona bakmaya gidiyorlardı.

"Biliyor musun Fen?" dedi Maggie. Fenton'la yan yana gidiyorlardı. "Geçen hafta sonundan beri bu yirmi yedinci söyleyişin."

"Doğru." dedi Willy. "Şu çocukla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Seni hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim." dedi Maggie. "Tabii konu dinozorlarla ilgili değilken demek istiyorum." diye ekledi. "Dinozor demişken, babanların kazı alanında yeni buldukları fosilden ne haber? Hangi dinozora ait olduğunu saptamışlar mı?"

"Hayır." dedi Fenton. "Daha dün öğleden sonra bulmuşlar, hepsini ortaya çıkaracak vakitleri olmamış. Dinozorun neresine ait olduğunu bile bilmiyorlardı."

"Ya!" dedi Willy. "Belki de toprakta bütün bir dinozor gömülüdür."

"Umarım öyledir." dedi Fenton. Sabırsızlıkla pedalları daha hızlı çevirmeye başladı.

"Arkadaşın Max geldiğinde ona güzel bir sürpriz olur." dedi Maggie.

"Evet." dedi Fenton. "Max daha önce hiç kazı alanı görmedi. New York'tan bisikletini getiremiyor olması çok kötü oldu. Neyse bizi kazı alanına babam götürüp getirir artık."

"Belki Max'e bizim bisikletlerden birini ödünç verebiliriz, evdekilere sorarım." dedi Willy.

"Çok iyi olur." dedi Fenton. "Teşekkürler."

"Aslında biraz düşününce şaşırmamak imkânsız." dedi Willy. "O dinozor kemikleri milyonlarca yıl boyunca bozulmadan kalıyor."

"Onları koruyan etraflarındaki toprak." diye açıkladı Fenton. "Açık havada uzun süre kalsalardı parçalanıp giderlerdi."

"Bana mumyaları hatırlattı." dedi Maggie. "Bugünlerde Eski Mısır'la ilgili çok güzel bir kitap okuyorum. Ölülerin vücutlarının bozulmadan korunması için neler yaptıklarını filan anlatıyor."

"Altıncı sınıfta Mısır konusunun işlendiğini bilmiyordum." dedi Willy.

Willy beşinci sınıftaydı; Fenton ile Maggie'den bir sınıf alttaydı.

"İşlenmiyor zaten." dedi Maggie. "Bu kitabı ben kendim okuyorum."

Fenton hiç şaşırmamıştı. Maggie hep okurdu. Tanıştıklarında onun dinozorlar hakkında bir sürü şey bilmesi Fenton'u çok şaşırtmıştı. Sonradan, bildiklerinin hepsini okuduğu kitaplardan öğrendiği ortaya çıkmıştı.

"Ya!" dedi Willy, başını sallayarak. "Zorunlu olmadıkça fazladan bir şey okuyabileceğimi düşünemiyorum." Durup gülümsedi. "Çizgi roman olursa başka tabii."

Fenton ile Maggie güldü. Willy çizgi roman hastasıydı. Onların eviyle Fentonlarınki arasında bulunan korudaki küçük tahta kulübede biriktirdiği bir çizgi roman koleksiyonu vardı.

Birkaç dakika sonra kazı alanına vardılar. Fenton'un babasıyla kazı ekibinin diğer bir üyesi olan Charlie Smalls'u dağın yamacında çıkıntı yapan çok büyük bir kayanın üzerinde çalışırken buldular. Fosilbilimcilerin kazı aletlerini içine koydukları plastik, kırmızı kutulardan biri kayanın yanında duruyordu.

"Merhaba baba." dedi Fenton, bisikletinden inerken. "Merhaba Charlie."

"Merhaba oğlum, Maggie, Willy." dedi Bay Rumplemayer, başını uğraştığı işten kaldırarak. "Umarım yolda yokuş yukarı zorlanmamışsındır Fenton."

"Merak etme, baba." dedi Fenton. Eğilip Owen'ın kulaklarının arkasını okşadı. "Bileğimde bir sorun yok."

"İyi bari." dedi babası. "Tam iyileşmediyse iyi gelmez de ondan diyorum."

"Fenton, seni tekrar hareket halinde görmek ne güzel." dedi Charlie. "Kemiği görmeye tam zamanında geldiniz."

"Ya!" dedi Fenton onlara doğru yürürken. "Yoksa temizlemeyi bitirdiniz mi?"

"Tam olarak bitmedi." dedi Bay Rumplemayer. "Ama ne olduğunu anlamamızı sağlayacak kadarı ortaya çıktı. Kürekkemiğiymiş."

"Kürekkemiği mi?" dedi Maggie. "Omzu oluşturan kemiklerden biri, değil mi?"

"Çok doğru." dedi Charlie.

Fenton hâlâ yarı yarıya gömülü olan ince, uzun kemiğe baktı. Yaklaşık elli santimetre uzunluğundaki kemiğin ucu düz ve genişti. İçini bir heyecan dalgası kapladı. Bu kemik, kayanın içinde daha birçok kemik bulunabileceği anlamına geliyordu. Dinozor iskeletleri genellikle rüzgâr ve yağmur, üzerlerini kaplayan kayayı ve toprağı aşındırana kadar milyonlarca yıl boyunca gömülü kalırlardı. Bazen küçük bir parça fosil bazen de daha

fazlası bulunurdu. Ancak her durumda, ortaya çıkan çok küçük bir kemik parçası bir dinozor bulmaya çalışan fosilbilimcilere doğru yolda olduklarını gösteren önemli bir ipucuydu.

"Hangi dinozora aitmiş?" diye sordu Willy.

"Henüz bilmiyoruz." dedi Bay Rumplemayer. "Ama iki ayaklı dinozorlardan birine ait gibi görünüyor diyebilirim."

Fenton onaylar biçimde başını salladı. İki ayaklı dinozorların kol ve omuz kemiklerinin dört ayakları üzerinde yürüyenlerinkilerden daha ince ve daha kırılgan olduklarını biliyordu.

"Hangi dinozora ait olduğunu belirleyebilmemiz için birkaç kemik daha bulmamız gerek." dedi Charlie.

"Ya!" dedi Willy. "Bulabilecek misiniz acaba?"

"Umuyoruz." dedi Charlie. "Ama şimdilik elimizdekini tam olarak ortaya çıkarmak için biraz yardım alabiliriz. Ne dersiniz çocuklar?"

"Hemen." dedi Fenton sevinçle. Alet kutusuna doğru yürüyüp içinden üç küçük keski aldı; Owen hemen arkasında onu takip ediyordu.

"Profesör Martin nerede?" diye sordu Maggie. Etrafta kazı ekibinin üçüncü üyesine bakındı.

"Karavanda. Kemiğin yanında küçük bir memeliye ait dişler bulduk, onları inceliyor." dedi Fenton'un babası.

"Onları niye inceliyor ki?" diye sordu Willy.

"Memeli dişlerinin zaman içindeki değişimini çok iyi bildiğimizden, kayanın yaşını saptama açısından önemli bir ipucu." dedi Charlie. "Kayanın yaşını saptadığımız zaman da dinozorun yaşı konusunda bir fikir edinebileceğiz. Bu da bize dinozorumuzun çeşidini bulmada yardımcı olacak."

"Ben kemiğin ve kayanın ölçülerini alayım. Sonra da çizim yaparım." dedi Bay Rumplemayer. "Siz de Charlie'nin kürekkemiğinin kalan kısmını çıkarmasına yardım edersiniz."

Fenton babasının kemiğin görünen kısmının ve etrafındaki alanın ölçüsünü alıp bulduğu değerleri bir kâğıda yazmasını seyretti. Fenton fosilbilimcilerin her zaman, fosilin bulunduğu andaki konumunu gösteren çizimler yaptıklarını biliyordu. Bu çizimler hayvanın diğer kemiklerinin nerede olabileceğini tahmin etmelerine yarardı.

Bay Rumplemayer kayadan biraz uzağa oturarak çizmeye başladı.

"Ee ne dersiniz çocuklar?" dedi Charlie. "Çalışmaya hazır mısınız?"

"Kesinlikle!" dedi Fenton. O, Maggie ve Willy fosilin yanına çömeldiler. Kazı yapmayalı sadece birkaç hafta olmuştu, ama Fenton'a sanki çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu. Babasıyla ve diğerleriyle birlikte tekrar Uyuyan Ayı Dağı'nda olduğu için çok mutluydu.

Owen yanına geldi; Fenton köpeğin sıcak nefesini kulağında hissetti.

"Haydi oğlum." dedi. "Biz çalışırken sen de git şurada yat."

Owen bir çalılığa doğru yürüdü ve onun gölgesine uzandı. Owen birkaç haftadır yanındaydı, ama köpeğin kendisinin her dediğini anlar gibi hareket etmesi Fenton'u hâlâ şaşırtıyordu. Fenton'un bileğini kırdığı gün yardım getiren de Owen'dı zaten.

Fenton, Maggie, Willy ve Charlie kürekkemiğinin üzerindeki toz ve toprağı temizliyorlardı. Willy'yle Charlie kemiğin dinozorun omzunu oluşturan geniş ucu üzerinde çalışıyorlardı. Fenton'la Maggie ise kemiğin ince ucunu yani dinozorun koluyla birleşen ucunu temizliyorlardı.

Fenton her zamanki gibi kemiğin bir an önce ortaya çıkması için sabırsızlanıyordu, ama acele edecek olursa kemiğe zarar verebileceğini de biliyordu. Fosilleri ortaya çıkarmak uzun ve zahmetli bir süreçti, bazen sonuna kadar sabretmek zor oluyordu.

Yaptığı çizimi bitiren Bay Rumplemayer da onlara yardım etmeye başladı; böylece kısa bir süre sonra kürekkemiğinin neredeyse tamamı ortaya çıktı.

O sırada Profesör Lily Martin yanlarına geldi. Başında geniş kenarlı hasır şapkası vardı, elinde de bir kart tutuyordu.

"Herkese merhaba!" dedi. "Fenton seni tekrar burada, dağda görmek ne güzel. Bileğin nasıl?"

"Merhaba Profesör Martin." dedi Fenton. "Şimdi çok daha iyi, teşekkürler."

"İnceleme nasıl gidiyor?" diye sordu Bay Rumplemayer. "Bize söyleyebileceğin herhangi bir şey var mı?"

"Evet kesinlikle var." dedi Profesör Martin gülümseyerek.

"Ee, söyle o zaman." dedi Charlie. Elini kürekkemiğine hafifçe vurarak "Kaç yıllıkmış bizim bu canavar?"

Profesör Martin elindeki karta baktı. "Memeli dişleri üzerinde yaptığım inceleme sonucunda, kaya örneğinin yaşının 115 milyon ile 120 milyon arasında olduğunu buldum."

"Ya!" dedi Willy. "Amma da eskiymiş."

"Ee o zaman Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış bir dinozorumuz var demektir." dedi Fenton'un babası.

"Hangisi acaba, çok merak ettim." dedi Maggie.

Fenton Alt Kretase Dönemi'nde Kuzey Amerika'da yaşamış olduğunu bildiği iki ayaklı dinozorları aklından geçirdi. Küçük ve vahşi deinonychus vardı; adı "korkunç pençe" anlamına gelen yırtıcı dinozor. Sonra zephyrosaurus vardı; dinozorların hypsilophodon ailesinden bitki yiyen dinozor. Ama hem deinonychuslar hem de zephyrosauruslar bu kadar büyük kürekkemikleri olamayacak kadar küçük hayvanlardı. Bu kemik bel-

ki de bir tenontosaurusundu; Alt Kretase'de yaşamış, hem iki hem de dört ayağı üzerinde yürüyebilen büyük, etçil dinozor. Daha fazla kemik bulmadan emin olmanın imkânsız olduğunu düşündü.

"Haydi, devam edelim." dedi Fenton, fosilin üzerine eğilerek. "Bakalım daha neler bulacağız."

"Maalesef bir gün daha beklemen gerekecek oğlum." dedi Bay Rumplemayer. "Saat geç oldu."

"Ama baba..." diyerek ofladı Fenton.

Charlie güldü. "Fenton'a kalsa o sabaha kadar çalışacak." Fenton da diğerleriyle birlikte güldü. Ama bu şakanın gerçek bir tarafı da vardı. Fenton kazı yapmayı çok seviyordu. Babası izin verse sabaha kadar da çalışırdı büyük bir ihtimalle.

3

"Vay, Fenton burası muhteşemmiş!" dedi Max hayranlıkla, Fenton'un tavan arasındaki yatak odasında etrafa göz gezdirirken. "New York'taki odandan dört kat filan büyük burası."

"Büyük değil mi?" dedi Fenton. "En sevdiğim yanı pencereler. Evin dört bir yanını görebiliyorsun. Sanki bir gözlem kulesindeymişsin gibi."

Max tavan arasının eğik tavanındaki küçük pencerelerden birine yanaşıp dışarı baktı.

"Dışarısı da amma karanlıkmış!" dedi.

"Evet sanırım öyle." dedi Fenton. New York'ta dışarısının daima ışıl ışıl olduğunu unutmuştu. Binaların ve sokak lambalarının ışıkları geceleri bütün şehri aydınlatırdı. Burada, Morgan'daysa dışarıyı sadece ay ışığı aydınlatıyordu.

Max Fenton'un yatağına oturdu. Owen da zıplayıp yanına yattı.

"Bir köpeğin olduğu için ne kadar şanslısın." dedi Max. "Annem benim yılan alımama bile izin vermiyor."

Owen'ın karnını okşamak için uzandı, köpek sırtüstü dönüp patilerini havaya kaldırdı.

"Evet," dedi Fenton, "annemler de hep evde hayvan beslemek yok derlerdi. Oysa şimdi Owen'ı babam da seviyor. Şehir dışında köpek bakmanın çok daha kolay olduğunu söylüyor. Burada köpeği gezdirmen filan gerekmiyor."

"Bu hiç aklıma gelmemişti." dedi Max. "Kendi başına çıkması sorun olmuyor mu?"

"Hayır." dedi Fenton. "Hem zaten Owen neredeyse hep dışarıda. Benimle her yere gelir. Okul dışında her yer yani."

"Aa aklıma ne geldi..." dedi Max. "Cuma günü Bayan Renner evde beslediği dağgelinciğini okula getirdi. Gerçekten müthişti. Sessiz okuma saati boyunca gelinciği ben tuttum."

"Ya!" dedi Fenton. Morgan'daki öğretmeni Bayan Rigby'nin okula bir hayvan getirdiğini hayal bile edemiyordu. "Bizim burada sessiz okuma saatimiz yok." dedi.

"Gerçekten mi?" dedi Max, şaşırmıştı.

"Evet." dedi Fenton. "Buradaki okul Hibbs'ten biraz farklı. Görürsün. Ben sevdim. Bayan Rigby de hoş biri."

Bayan Rigby Fenton'un en sevdiği öğretmeniydi. Matematik ve fen derslerine o giriyordu; ayrıca onların

sınıf öğretmeniydi. Altıncı sınıfın bu yılki ilk fen projesi olan Dinozor Yarışması çok eğlenceli geçmişti.

"Ben asıl kazı alanını görmek istiyorum." dedi Max. "Ara tatil ödevimi o konuda yapacağım. Müthiş bir yer olmalı."

"Haklısın." diyerek onayladı Fenton. "Babamın ekibi daha yeni, bir dinozor buldu. Henüz hangisi olduğunu bilmiyorlar, ama Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış olduğunu biliyorlar."

"Dinozorun türünü bilmiyorlarsa bundan nasıl emin olabiliyorlar?" diye sordu Max.

"Kemiğin hemen yanında bulunan memeli dişlerinin yaşını saptadılar." diye açıkladı Fenton. "115 milyon ila 120 milyon yıl öncesine ait oldukları anlaşıldı."

"Ya!" dedi Max. "Ödevim için mükemmel bir gelişme. Bilgisayarda güzel bir sunum hazırlayıp kazı alanı hakkında her şeyi yazacağım."

"Uyuyan Ayı eğlencelidir." dedi Fenton.

"Uyuyan Ayı mı?" diye sordu Max.

"Dağ yani." dedi Fenton. "Kazı alanının bulunduğu yer. Dağın tepesine yakın bir yerdeki ayıya benzeyen kaya nedeniyle dağa bu adı vermişler. Arkadaşım Willy bana dağın adının nereden geldiğini anlatmıştı. Yarın onunla ve tabii Maggie'yle tanışırsın."

"Willy bizimle Hazine Avı oynayan çocuk değil miydi?" dedi Max.

Fenton onaylar biçimde başını salladı. Max'le modem bağlantısı kurduğu zamanlarda birkaç kez Willy de Fenton'un yanındaydı. Fenton Max'i Willy'nin de onlarla birlikte oynamasına ikna etmişti. "Maggie de benim Dinozor Yarışması'ndaki ortağımdı." dedi.

"Yarışmayı siz kazanmıştınız değil mi?" dedi Max.

"İkinci olmuştuk." dedi Fenton. Maggie ve kendisinin nasıl başlangıçtaki fikirlerinden vazgeçip son anda tamamen yeni bir proje hazırlamaya karar verdiklerini hatırlamıştı. Birinciliği kaybetme pahasına projelerini değiştirmişlerdi, ama bu sayede kaybolan kemiği bulmuşlardı ki buna değmişti.

"Keşke Bayan Renner ara tatil ödevini ödüllü yapsaydı." dedi Max. "Kesin bir ödül alırdım. Yani dinozorların bulunduğu gerçek bir kazı alanına gitmek gibi müthiş bir şeyi başka kimsenin yapamayacağına eminim."

Fenton yatağına sırtüstü uzandı, çok mutluydu. Geçen hafta ömrünün en uzun haftalarından biri gibi gelmişti ona. Pazar günü hiç gelmeyecekti sanki. Oysa şimdi Max buradaydı. Fenton ona kazı alanını gösterebilecek, onu Willy ve Maggie'yle tanıştırabilecekti. Max'le Morgan'da harika vakit geçireceklerdi.

Max esnedi.

"Hey!" dedi saatine bakınca. "Ertesi gün okul olduğunda baban geceleri böyle geç saatlere kadar oturmana izin veriyor mu Fenton?"

"Nasıl yani?" dedi Fenton. "O kadar da geç değil."

"Değil tabii, ne demezsin." dedi Max, Fenton'a saatini göstererek. "Gece yarısını geçti."

"Yapma ya!" Fenton gözlerini Max'in saatinden kaydırıp yatağın yanındaki komidinin üstünde duran T-rex saatine baktı. "Hiç de bile. Saat daha onu beş geçiyor." O sırada neden öyle olduğunu anladı. "Senin saatin hâlâ New York saatine ayarlı da ondan. İki saat geriye almalısın."

"Aa, doğru." dedi Max. Saatini ayarladı. "Oldu, onu beş geçiyor." Esnedi. "Ama ben hâlâ gece yarısıymış gibi hissediyorum."

Fenton güldü. New York ile Wyoming arasında iki saatlik fark olması çok garipti. Max'in bir uçağa atlayıp kendini yeni bir zaman diliminde bulduğunu düşününce insan şaşırıyordu.

"Aslında ben de biraz yorgunum." dedi Fenton. "Yatabiliriz de."

"Bence iyi olur." dedi Max, esnemesini bastırmaya çalışırken.

On dakika sonra her ikisi de pijamalarını giymiş yatmaya hazırdı.

"İstersen sen yatakta yat." dedi Fenton. "Ben uyku tulumunda yatarım."

"Olur." dedi Max ve Fenton'un yatağına girdi. "Sırayla yatabiliriz. Yarın gece yatakta sen yatarsın."

"Peki" dedi Fenton. Yerdeki uyku tulumunun içine girdi. Eliyle yere vurup "Gel Owen." diyerek köpeği yanına çağırdı. "Gel oğlum uyku zamanı."

Owen odada ilerledi, tırnakları ahşap zeminde ses çıkarıyordu. Uyku tulumunun yanından durmadan geçip yatağa sıçraması Fenton'u şaşırttı.

"Hey Owen!" dedi Fenton. "Buradayım oğlum."

"Sorun değil Fenton." dedi Max. Uzanıp Owen'ın karnını okşadı. Köpek sırtüstü döndü. "Burada benimle yatabilir."

Fenton bir an düşündü. Owen ilk kez kendisiyle birlikte yatmayacaktı. Ama Owen'ın asıl yatakta yatmaya alıştığını düşündü. Hem bu, Max için de iyi olurdu.

"Peki." dedi.

Max uzanıp gece lambasını söndürdü. "İyi geceler Fenton." dedi.

"İyi geceler." dedi Fenton. "Sabaha görüşürüz."

4

"Siz hazır mısınız?" diye sordu Fenton'un babası, kahvesini bitirdiği sırada.

"Evet baba." dedi Fenton. Kendisinin ve Max'in az önce mısır gevreği yedikleri boş kâseleri mutfak masasının üstünden alıp lavaboya koydu ve tezgâhta duran iki öğle yemeği paketini aldı. "Odama çıkıp sırt çantamı alayım."

Max "Aslında benim de bir şey alınam lazım." diyerek mutfaktan çıkıp Fenton'un peşinden gitti.

Üst katta, Fenton stegosaurus sırt çantasını alıp omzuna astı. Yerde valizinden çıkardığı bir torbayı karıştıran Max'e baktı.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Fenton.

"Disket." dedi Max.

"Bilgisayar disketi mi?" diye sordu Fenton.

Max onaylar biçimde başını salladı. "Yanıma bir disket alsam iyi olur diye düşünüyorum. Böylece ödevimin

formatını hazırlar ve diskete kaydederim; eve döndüğümüzde de buradaki bilgisayarda çalışmaya devam edebilirim."

"Okulda mı hazırlayacaksın?" diye sordu Fenton. "Bilgisayarda mı yani?"

"Tabii ki." dedi Max. "Sınıfınızdaki bilgisayarlardan birini kullanırım."

"Ama sınıfımızda bilgisayar yok ki." dedi Fenton.

"Dalga geçiyorsun herhalde!" dedi Max.

Fenton hayır anlamında başını salladı. "Bilgisayarların hepsi özel bir odada duruyor. Salıları ve perşembeleri sınıfça oraya gidiyoruz."

Max çok şaşırmış gibi görünüyordu. Fenton Max'in aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Hibbs'te her sınıfta birkaç tane bilgisayar olurdu; öğrenciler istedikleri zaman bu bilgisayarları kullanabilirlerdi. Max bazen bütün gününü bilgisayarın başında geçirirdi. Fenton bilgisayarların haftada yalnızca iki kez kullanılabildiği bir okulu Max'in aklının almayacağını biliyordu.

Ama Morgan'da Hibbs'te olmayan şeyler var, diye düşündü Fenton. Örneğin hava güzel olduğunda öğrencilerin öğle yemeklerini yedikleri bahçe. Açık havada yemek yemekhanede yemekten çok daha güzel oluyordu. Hem Morgan'ın spor salonu da Hibbs'inkinden büyüktü. Okula gittiklerinde Max bunları kendi gözleriyle görecekti.

"Bu durumda ödevimi hazırlamak için akşamı beklemem gerekiyor sanırım." dedi Max torbayı kapatırken.

Fenton babasının kamyonetin kornasını çaldığını duydu.

"Haydi," dedi Max'e, "gidelim."

Bay Rumplemayer'ı kapısında Wyoming Eyalet Üniversitesi'nin amblemi olan yeşil kamyonetin direksiyonunun başında buldular.

"Bunu kullandığınıza inanamıyorum." dedi Max başını sallayarak.

"Güzel değil mi? Müze babama verdi. Haydi arkaya oturalım." dedi Fenton.

"Nasıl yani?" dedi Max. "Arkada koltuk yok ki."

"Yo buraya." dedi Fenton, sırt çantasını kamyonetin kasasına atıp kendisi de yukarı tırmandı. "Haydi Max eğlenceli oluyor."

"Peki!" dedi Max. Kendini yukarı çekip kamyonetin arkasına çıktı. Motor sarsıntıyla çalıştı. Kamyonet park yerinden çıkarken Max kasanın kenarına tutundu.

Fenton parmağıyla uzaktaki dağları gösterdi.

"Oradaki yüksek dağ, bize en yakın olan, Uyuyan Ayı. Kazı alanı da orada." dedi.

"Ya!" dedi Max. "İlginç!"

Fenton ağaçların tepesinden çatısı görünen sarı evi gösterdi. "Willyler de şurada oturuyor. Maggielerin evi diğer tarafta, dağa bakıyor; bir at çiftlikleri var."

Kamyonet kasabaya doğru ilerlerken Max etrafa bakıyordu. Önceki gece Fenton'un babası onları havaalanından getirirken hava karanlık olduğundan aslında Max Morgan'ı ilk kez şimdi görüyordu. Max hiç sesini çıkarmadan küçük benzinliğe, berbere ve Morgan Market'e bakarken Fenton da onu seyrediyordu.

Kamyonet bir ara sokağa saptığında Fenton küçük kırmızı bir bina gösterdi Max'e.

"Şurası çok hoş bir yer." dedi. Binanın önündeki elle yazılmış, rüzgârın ve güneşin etkisiyle sararıp eskimiş tabelada WADSWORTH TAŞ VE BAŞKA BAZI DOĞA ESERLERİ MÜZESİ yazıyordu.

"Burası müze mi?" diye sordu Max inanmamışçasına. "Daha çok eve benziyor."

"Aslında o da doğru. Bayan Wadsworth orada yaşıyor." dedi Fenton. "Ama aynı zamanda bir müze."

Fenton Bayan Wadsworth'ün müzesinin dışarıdan pek bir şeye benzemediğini düşündü, ama içi inanılmazdı. Fenton'un Morgan'da en sevdiği yerlerden biriydi. Küçüktü ama Bayan Wadsworth'ün topladığı bir sürü ilginç şeyle tıka basa doluydu: hayvan dişleri, kemikleri ve kafatasları, tüyler, kuş yuvaları ve tabii ki taşlar. Fenton Max'i oraya mutlaka götürmeliyim, diye düşündü.

Okula yaklaşırlarken Fenton babasının iki kere kornaya bastığını duydu. Tam o sırada, bisikletlerinin üstünde Maggie'yle Willy'yi gördü.

"Selam!" diye bağırıp el salladı Fenton, kamyonetle yanlarından geçerken.

Willy'yle Maggie de el salladı.

"Willy'yle Maggie'ydi." dedi Fenton Max'e heyecanla. Kamyonet okulun bahçesinin önünde sarsıntıyla durdu. "İşte geldik." Sırt çantasını alıp aşağı atladı. Arkasından Max dikkatlice indi.

Bahçesinde çocukların koşturduğu kırmızı tuğla binaya bakan Max, "Demek yeni okulun burası." dedi.

"Evet." dedi Fenton da.

Morgan'da okuldaki ilk gününde neler hissettiğini hatırladı. Her şey ne kadar garip görünmüştü gözüne, her şey Hibbs'tekinden ne kadar da farklıydı. Ama şimdi alışmıştı, her şey normal geliyordu.

"Haydi çocuklar size iyi günler." diye seslendi Fenton'un babası kamyonetin camından.

Kamyonet uzaklaşırken Willy ve Maggie de bisikletleriyle yaklaşıyorlardı.

"Selam Fen." dedi Maggie fren yaparken. Bisikletten inip Max'e doğru yürüdü. "Merhaba, ben Maggie Karr."

"Merhaba ben de Max, Max Bellman."

"Bu da Willy." dedi Fenton.

"Merhaba." dedi Willy. "Aslında daha önce tanışmıştık. Bilgisayar aracılığıyla da olsa."

"Evet doğru." dedi Max.

"Hazine Avı müthiş bir oyun, gerçekten sen mi yaptın?" dedi Willy.

"Evet ben yaptım. New York'taki bilgisayarımda." dedi Max.

"Bu arada... Fairpoint'teki alışveriş merkezinde de güzel bir oyun var." dedi Willy. "N-Force, hani o isimde bir çizgi roman kahramanı vardı."

"N-Force dediğin bir video oyunu." dedi Max.

"Aa, demek o oyunu biliyorsun." dedi Willy gülümseyerek. "Güzel oyun değil mi?"

"Hazine Avı bir bilgisayar oyunudur." dedi Max. "İkisi arasında büyük fark var."

"Ya, evet." dedi Willy. "Herhalde. Ama N-Force müthiş bir kahraman sonuçta."

"Çizgi romanları pek sevmem." dedi Max.

"Ya!" dedi Willy. Biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Morgan'ı nasıl buldun Max?" diye sordu Maggie bisikletini kilitlerken.

Max omuz silkti. "Henüz görmedim ki."

Maggie'nin aklı karışmıştı.

"Siz buraya ana caddeden gelmediniz mi Fen?" diye sordu.

"Evet." dedi Fenton. "Morgan kamyonetle içinden geçtiğimiz yerdi Max."

"Öyle mi?" dedi Max. Çok şaşırmıştı. "Orada pek bir şey göremedim de."

"Şey... küçük bir kasaba işte." dedi Fenton.

Tam o sırada zil çaldı.

"Haydi gidip sıraya girelim." dedi Fenton.

"Haydi." dedi Willy. "Geç kalmasak iyi olur. Max daha ilk günden eksi almasın."

"Max'e kimsenin eksi filan vereceğini sanmıyorum." dedi Maggie. "Ne de olsa sadece misafir öğrenci."

"Ne eksisi?" diye sordu Max, okul bahçesine doğru yürürlerken.

"Dört eksin olursa okuldan sonra çalışmaya kalıyorsun." dedi Maggie.

"Şaka yapıyorsunuz herhalde." dedi Max. "Bu ne biçim bir okul böyle."

"Göründüğü gibi değil." dedi Fenton. "Neredeyse hiç kimse alıkonulma cezası almaz."

"Hem," dedi Maggie, "yanlış bir şey yapmadığın sürece eksi alacağım diye korkmana gerek yok."

"Doğru." dedi Fenton. "Güzel bir yer, göreceksin."

Ama Max ikna olmuşa benzemiyordu. Onu anlayabiliyorum, diye düşündü Fenton. Bu okul Hibbs'ten kesinlikle çok farklıydı. Hibbs'te eksi filan verilmezdi. Aslında Hibbs'te uyulması gereken fazla kural da yoktu.

"Gelin." dedi Fenton. "Sıraya girelim... Öğlen görüşürüz Willy."

"Tamam görüşürüz." dedi Willy. Beşinci sınıfların sırasına doğru yürüdü.

Fenton, Max ve Maggie de altıncı sınıfların sırasına girip okula, sınıflarına doğru yürüdüler. Bayan Rigby masasının arkasında ayakta duruyordu.

"Bayan Rigby, bu arkadaşım Max. Size daha önce bahsetmiştim." dedi Fenton.

"Merhaba Max." dedi öğretmen. "Morgan'a hoş geldin. Umarım tatilin güzel geçer."

"Merhaba." dedi Max de.

"Üçüncü sırada Fenton'un yanındaki yere oturabilirsin." dedi Bayan Rigby. "Sana yer açılması için Ray'den bir yana geçmesini rica ettim."

"Peki teşekkürler." dedi Max.

Fenton ve Max üçüncü sıraya doğru yürüdü. Fenton her zamanki yerine, Maggie'nin yanına oturdu. Max de onun soluna, Ray Hitchins'in yanına.

"Merhaba." dedi Ray, eliyle kovboy şapkasını arkaya iterek gülümsedi.

"Merhaba." dedi Max. Fenton'a döndü, "Her gün aynı yerlere mi oturuyorsunuz?"

"Evet." dedi Fenton. Hibbs'te her gün yaşanan en iyi yeri kapma itişmelerini ve oturunca yanını da en iyi arkadaşın için tutma çabalarını hatırladı. "Aslında böylesi benim daha çok hoşuma gidiyor."

Max omuz silkti.

"Haydi bakalım yerleşin artık." dedi Bayan Rigby. "Herkes yerini alsın."

"Aldık, nereye götürelim?" diyen bir ses duyuldu sınıfın arka sıralarından.

Fenton dönüp bakmadan da sesin kime ait olduğunu bilebiliyordu. Bu tür şeyler hep Buster Cregg'in başının altından çıkardı. Her zamanki gibi arkadaşları Matt Lewis, Jen Wilcox ve Jason Nichols, Buster'ın esprisine katıla katıla gülüyorlardı.

Maggie Fenton'a bakıp yüzünü buruşturdu. Fenton da başını salladı. Maggie de Fenton da Buster'ın okuldaki en sinir çocuk olduğunu düşünüyordu. Buster da onları pek sevmiyordu. Özellikle de, dönemin başında yaptığı sahtekârlığı ve hırsızlığı ortaya çıkardıklarından beri.

"Kim bu çocuk?" diye sordu Max fısıldayarak.

"Buster." dedi Fenton alçak sesle. "Okuldaki en gıcık çocuk."

"Tamam Buster, yeter." dedi Bayan Rigby sertçe. "Haydi, kıpırdanmayı bırakın da yoklamayı alayım."

"Alıp nereye götüreceksiniz?" diye atıldı Buster.

Matt, Jen ve Jason tekrar gülmeye başladılar.

"Buster, seni son kez uyarıyorum." dedi Bayan Rigby, bu sefer bayağı kızmıştı. "Bir kelime daha edersen eksiyi alırsın."

Buster bu sefer tek kelime etmedi.

Max Fenton'a bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Hiç kimse eksi almaz demiştin." dedi.

"Ben neredeyse hiç kimse alıkonulma cezası almaz demiştim." dedi Fenton fısıldayarak. "Ama Buster dışında hemen hemen hiç kimse demeliydim. Buster belaya bulaşmadan duramaz."

Bayan Rigby yoklamayı bitirdiğinde bir duyurusu olduğunu söyledi.

"Bildiğiniz gibi Cadılar Bayramı yaklaşıyor." diye söze başladı.

Fenton Max'e doğru eğildi.

"Cadılar Bayramı ne zaman?" diye fısıldayarak sordu.

"Otuz bir Ekim." dedi Max.

"Onu biliyorum." dedi Fenton. "Yani ne zaman?"

Max omuz silkti. "Gelecek hafta bir gün işte."

"Her zamanki gibi," diye devam etti Bayan Rigby, "Morgan itfaiye binasında büyük bir parti olacak."

Sınıftan bir uğultu yükseldi. Fenton Maggie'ye dönüp "Bu yıl Cadılar Bayramı ne zaman?" diye sordu.

"Haftaya salı." diye cevapladı Maggie. "Ama parti hep hafta sonu yapılır. Çok eğlenceli olur."

"Lütfen sessiz olun." dedi Bayan Rigby.

Fenton Max'e baktı. Max Pazar günü, yani Cadılar Bayramı'ndan iki gün önce New York'a dönecekti. Ama Maggie'nin dediği gibi olursa, parti Max gitmeden önce yapılacaktı.

"Bu arada," dedi Bayan Rigby, "bazılarınızın bildiği gibi, Morgan kasabası bu ay kuruluşunun yüz yirmi be-

şinci yılını kutluyor. İtfaiye şefi Gonzalez bunun şerefine bu yılki partinin her zamankinden daha büyük ve gösterişli olacağını sizlere söylememi istedi. Bu yıl canlı müzik olacakmış ve her zamanki etkinliklerin dışında bir de kıyafet balosu düzenlenecekmiş."

Sınıftaki uğultu arttı. Herkes yanındakiyle konuşmaya başlamıştı.

"Ödüllü müymüş?" diye sordu Franklin Lee.

"Evet." dedi Bayan Rigby. Masasında duran bir deste kâğıdı eline alıp havaya kaldırdı. "Her şey şimdi size dağıtacağım bu el ilanında yazılı." Kâğıtları ilk sıradaki Lisa Levine'e uzattı.

İlanlar arkaya doğru geçirilirken Fenton Max'e doğru döndü.

"Maggie partinin her zaman hafta sonunda yapıldığını söyledi." dedi. "O zaman sen de burada olacaksın."

"Bayan Rigby parti itfaiye binasında olacak mı dedi?" diye sordu Max hafifçe kaşlarını çatarak.

"Öyle söyledi galiba." dedi Fenton.

"Bu biraz garip değil mi?" diye sordu Max.

"Bilmem." dedi Fenton. "Morgan'da böyle büyük bir partinin verilebileceği başka bir yer yok herhalde."

Maggie Fenton'un omzuna hafifçe dokunup ilanları uzattı. Fenton birini alıp okumaya başladı:

Bütün Hortlaklar, Hayaletler ve Cadılar
DAVETLİDİR

Morgan İtfaiye Binası Cadılar Bayramı Partisi
28 Ekim Cumartesi

* * *

Morgan'ın 125. Kuruluş Yıldönümünü Kutluyoruz.
Canlı müzik, meyve suyu, pamuk helva, oyunlar
VE kıyafet balosu

En yaratıcı ve ilginç kıyafete verilecek ödül:
Bir masatenisi masası
(Harrison Spor Mağazası'nın hediyesidir)

Fenton Max'e döndü.

"Bak parti cumartesiymiş," dedi, "sen gitmeden bir gün önce. Birlikte gidebiliriz."

"Ya, evet." dedi Max, hâlâ elindeki ilana bakıyordu.

"Ne güzel." dedi Maggie ilanı okurken. "Bir masatenisi masası vereceklermiş."

"Evet, müthiş bir şey." dedi Fenton.

"Evet." diye onayladı Maggie. "Kafa kafaya verip güzel bir şeyler bulmalıyız."

"Kesinlikle." dedi Fenton.

Tekrar elindeki ilana baktı. Max'le birlikte New York'ta geçirdikleri eski bayramları düşündü. Apartma-

nın içinde kapı kapı dolaşırlardı. İlk yıl, altı yaşındalarken robot kılığına girmişlerdi. Max'in annesi karton kutulardan robot kıyafeti yapmalarına yardım etmişti. Ta bir hafta önceden mekanik bir sesle konuşma çalışmasına başlamışlardı. Sonra ikisinin de vampir kılığına girdiği bir bayram olmuştu. Sivri köpek dişleri ve uzun siyah pelerinleri vardı. Bu yıl Cadılar Bayramı'nı Max'le ilk kez ayrı geçireceklerdi. Ama en azından partiye birlikte gidebilirlerdi. Kıyafetlerini de her zamanki gibi birlikte hazırlayabilirlerdi. Üstelik işin ucunda bir masatenisi masası vardı.

5

O gün daha sonra, altıncı sınıf öğrencileri öğle tatilinde yemek için okul bahçesine çıktığında Fenton, Max ve Maggie, Willy'yi elinde bir çizgi romanla çimenlerin üstünde her zamanki yerinde oturuyor buldular.

"Hey!" dedi Max, üçü Willy'nin yanına çimene otururken. "Harika. Siz öğle yemeğini hep dışarda mı yersiniz?"

"Hava sıcak olduğu sürece evet." dedi Maggie, kesekâğıdından sandviçini çıkarırken. "Siz New York'ta hiç dışarıda yemiyor musunuz?"

Fenton başını hayır anlamında salladı. "Dışarıda yemek yiyebileceğimiz bir yer yok ki." diye açıkladı.

"Yaa, bunu hayal bile edemiyorum." dedi Maggie. "Hava soğuk olduğunda yemekhanede yemek zorunda kaldığımızda bundan nefret ediyorum."

"Yine de bizim New York'taki okulun başka iyi tarafları var." dedi Max.

"Benim okulumun demek istiyorsun herhalde." diye düzeltti Maggie. "Artık Fenton'un okulu bu."

Max omuz silkti. "Öyle sanırım."

Fenton konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Willy," dedi, "Cadılar Bayramı partisi hakkında bir şeyler duydun mu?"

"Duymaz mıyım?" dedi Willy, fıstık ezmeli ve reçelli sandviçinden bir lokma ısırırken. "Babam partiyi düzenleyenlerden biri."

"Gerçekten mi?" dedi Fenton şaşkınlıkla.

"Willy'nin babası itfaiyecidir." dedi Maggie, tavuk salatalı sandviçini ısırırken.

"Babanın elektrikçi olduğunu sanıyordum." dedi Fenton.

"Öyle zaten." dedi Willy. "Ama aynı zamanda gönüllü itfaiyecidir."

"Gönüllü itfaiyeci nasıl oluyor?" diye sordu Max.

"Morgan normal bir itfaiye teşkilatının olamayacağı kadar küçük bir yer. Bunun için de kasabadaki yetişkinler gönüllü olarak itfaiyecilik yapıyor. Neler yapmaları gerektiğini öğreniyor, bir yangın çıktığında da söndürmek için beraberce çalışıyorlar." diyerek durumu açıkladı Maggie.

"Doğru." dedi Willy. "Babamın günleri pazartesi, salı ve perşembe. Yani o günlerden birinde yangın çıkacak olursa babam görevli. Otomobilin üstüne konulan o

ışıklı sirenlerden bile var babamda, ama tabii sadece yangına giderken kullanma izni var."

"Ya!" dedi Fenton. "New York'ta böyle şeyler yoktu. Yani en azından ben bilmiyorum."

"New York'ta böyle bir şeye ihtiyaç yok da ondan." dedi Max. "Orada zaten profesyonel bir itfaiye teşkilatı var."

"Tabii ya..." dedi Fenton. "Haklısın."

"Neyse işte. Babam her zaman Cadılar Bayramı partisi için bir şeyler yapar." dedi Willy. "Oyunların yer aldığı bölümlerin ışıklandırmasıyla ilgilenir; bir sürü oyun olur, çuval yarışı, elma ısırmaca..."

"Çuval yarışı mı?" dedi Max. "Bir de elma ısırmaca! Bunlar küçük çocuklar için herhalde."

"Bu yılki partinin en eğlenceli kısmı kıyafet balosu olacak." dedi Maggie. "Düşünsenize birinciye masatenisi masası verecekler."

"Sen ne giymeyi düşünüyorsun?" diye sordu Willy.

"Henüz bilmiyorum." diye cevapladı Maggie. "Çok güzel bir şey bulmam lazım. Sen n'apacaksın?"

"Belki bir çizgi roman kahramanı olurum." dedi Willy. "Yarı insan yarı roket olan Lazer mesela... Ya da kendini buharlaştırabilen Dr. Buhar."

"Kendini buharlaştırabileceğin bir kıyafet tasarlaman biraz zor olabilir." dedi Maggie gülerek. Fenton'la Max'e döndü. "Siz ne yapacaksınız?"

"Bilmem." dedi Fenton. Max'e döndü. "Ne olabiliriz dersin?"

Max omuz silkti. "Bilmiyorum. Sen bu partiye gitmek istediğinden emin misin?"

"Evet, tabii." dedi Fenton. "Eğlenceli olacak gibi görünüyor."

"Evet bu seferki partinin çok güzel olacağı söyleniyor." dedi Willy. "Bu yıl bir sürü değişik şey olacakmış, Morgan'ın yüz yirmi beşinci kuruluş yıldönümü ya aynı zamanda."

"Doğru." dedi Maggie. "Bu kasımda Morgan kurulalı tam yüz yirmi beş yıl geçmiş olacak."

"Muhteşem Morgan sayesinde." dedi Willy.

"Muhteşem Morgan mı?" dedi Fenton. "O kim ki?"

"Muhteşem Morgan'ın, sonradan Morgan kasabasını kuran bir grup göçmenin hayatını kurtardığı söylenir." dedi Maggie.

"Evet." dedi Willy. "Boyu iki metreden uzunmuş. Böyle iki karış da sakalı varmış. Buradaki dağlarda yaşamış bir kürk avcısı. Söylendiğine göre bir keresinde bir ayıyı silah kullanmadan öldürmüş."

"Haydi canım sen de!" dedi Max. "Şaka yapıyorsun herhalde."

"Yo!" dedi Willy. "Hepsi doğru. Hem de Arapaho kanı taşıyormuş."

"O da ne demek?" dedi Max.

"Arapaho kızılderilisi," dedi Fenton, "Amerikan Yerlilerinden. Willy'nin ailesi de Arapaho. Haydi ama, nasıl olmuş anlatsanıza."

"Şöyle..." dedi Maggie. "Bundan tam yüz yirmi beş yıl önce, bir grup göçmen batıya, Kaliforniya'ya doğru giderken Uyuyan Ayı'nın eteklerinde tipiye yakalanmış. Efsaneye göre Muhteşem Morgan onları kurtarmış."

"Sadece basit bir tipi değil." diye düzeltti Willy. "Çığ düşmüş. Tipi sırasında herkes bir arabaya toplanmış, ısınmak için birbirine sokulmuşmuş. Üzerlerine çığ düşmüş. Muhteşem Morgan boş arabaları ve kar yığınını görünce hemen ne olduğunu anlamış. Tek başına elleriyle on beş metrelik bir tünel kazmış karda ve göçmenleri kurtarmış."

"Yok ya!" dedi Max. "Böyle bir şey mümkün değil."

"Gerçek ama." dedi Willy başını sallayarak. "Kurtulan göçmenler hemen buraya yerleşmeye karar vermişler. Kurdukları kasabaya da kurtarıcıları Morgan'ın adını vermişler."

"Yine söylenene göre Muhteşem Morgan'dan ilk belediye başkanları olmasını istemişler." dedi Maggie. "Ama o kabul etmemiş. Dağlara dönmeyi tercih etmiş."

"Vay amma hikâyeymiş." dedi Fenton.

"Öyleymiş." dedi Max. "Ama ben olsam amma uyduruk hikâyeymiş derdim."

"Hepsi gerçek dedim ya." diye ısrar etti Willy.

"Yok daha neler!" dedi Max. "Ayıyı silah kullanmadan öldürmüş! Karda on beş metrelik bir tünel kazmış! Bütün bunlara inanmamı mı bekliyorsun?"

Fenton birden çok huzursuz oldu. Neredeyse kavga çıkacaktı. Maggie konuyu değiştirince biraz rahatladı.

"Baksanıza... Max de buradayken, bir gün çiftliğe gelsenize." dedi Maggie. "Hep birlikte ata binerdik."

"Ata mı?" dedi Max.

"İyi olur." dedi Fenton heyecanla. Daha önce hiç ata binmemişti, Max'in de bindiğini sanmıyordu.

"Teşekkür ederim ama," dedi Max, "ben atları pek sevmem."

Fenton dönüp Max'e baktı. Nesi vardı? Ne kadar da ters davranıyordu. Önce partiye gitme konusunda, şimdi de bu. Bir şeyi sevmeyeceğini daha en baştan, deneme zahmetine bile girmeden nasıl bilebilirdi ki.

"Peki sen nelerden hoşlanırsın Max?" diye sordu Maggie. "Siz New York'ta eğlenmek için neler yaparsınız?"

"New York gibisi yoktur." dedi Max. "Orada her şey var. Fenton'la bizim apartmanımızın... yani bizim apartmanın, üç sokak aşağısına çok büyük, yeni bir sinema açıldı örneğin."

"Öyle mi?" dedi Fenton. Eski mahallesinde bir değişiklik olması çok garip gelmişti ona.

"Evet ya. Neler kaçırıyorsun bir bilsen." dedi Max.

"Sekiz salonu var. Hepsi özel ses sistemli, kendini filmin içinde gibi hissediyorsun."

"Müthiş." dedi Willy hayranlıkla.

"Şu yeni yarış filmini duydunuz mu? *Yarış Tutkunları.*" dedi Max. "Ben geçenlerde gittim. Sen de otomobilin içinde gidiyor gibi oluyorsun."

"Eğlenceli gibi görünüyor." dedi Fenton.

"Çok güzel bir filmdi." dedi Max. "Gördünüz mü?"

"Hayır." dedi Fenton.

"Henüz Morgan'a gelmedi." diye açıkladı Willy.

"Bilmediğiniz bir sinemaya gelmiş olmasın?" diye sordu Max inanmamışçasına.

"Morgan'da tek bir sinema var, o da Morgan Sineması." dedi Maggie.

"Dalga geçiyorsunuz!" dedi Max. "Of, berbat."

"O kadar da kötü değil." dedi Fenton. "Güzel bir yer. Filmden önce çizgi film gösteriyorlar. Patlamış mısırları da çok güzel."

Max ikna olmuşa benzemiyordu. Sekiz salon ve özel ses sistemiyle kıyaslanırsa çizgi film ve patlamış mısırın pek şansı yok Max'e göre, diye düşündü Fenton.

"Hem zaten," dedi Fenton, "Morgan'da sinemaya gitmekten başka yapacak o kadar çok şey var ki."

"Nasıl şeyler?" diye sordu Max.

"Açık havada yapılan şeyler." dedi Fenton.

"Bisiklete bineriz, frizbi oynarız." dedi Willy.

"Kazı alanına gideriz." diye ekledi Maggie.

"Kazı alanına gitmeyi isterim işte." dedi Max.

"Evet." dedi Fenton, sonunda Max'in de ilgisini çeken bir şey çıkınca rahatlamıştı. "Kazı alanına gitmek için çok iyi bir zaman. Yeni fosiller buldular. Belki de sen buradayken dinozoru tanımlamayı başarırlar."

"Umarım." dedi Max. "Ödevim açısından iyi olur."

"Max okul için kazı alanıyla ilgili bir yazı hazırlayacak." diyerek konuyu diğerlerine açıkladı Fenton.

"Öyle mi?" dedi Maggie.

"Evet." dedi Max. "Ara tatil ödevi."

"Ya evet." dedi Willy. "Fenton bahsetmişti. Bir haftalık bir tatilinizin olması inanılmaz."

"Hibbs gibisi yoktur." dedi Max gülümseyerek.

"Bu arada..." dedi Willy, "annemle konuştum. Bizdeki bisikletlerden birini Max'e ödünç verebileceğiz."

"Çok iyi olur." dedi Fenton. "Çok teşekkürler."

Tam o sırada zil çaldı.

"Okuldan sonra bizde toplanalım mı?" diye sordu Willy ayağa kalkarken. "Kıyafet balosunda ne giyeceğimizi konuşuruz. Max de bisikleti alır."

"Olur." dedi Maggie.

"Bana uyar." dedi Fenton. "Max sen ne dersin?"

"İyi." dedi Max, omuz silkerek. "Olur."

Ama Fenton Max'in pek de hevesli olmadığını fark etmişti.

6

"Önce eve uğrayıp Owen'ı alalım." dedi Fenton. O öğleden sonra okuldan sonra Max'le eve doğru yürüyorlardı.

"Olur." dedi Max nefes nefese. "Babanın gelip bizi kamyonetle almaması çok kötü oldu."

"Evet ama o şimdi kazı alanında." dedi Fenton. "Artık Willylerden alacağımız bisiklet sayesinde okula bisikletle gidip gelebileceğiz."

"Ya evet." dedi Max.

"Hem böylece kazı alanına da canımız ne zaman isterse gidebiliriz." dedi Fenton.

Max dağa doğru baktı. "Bisikletle gitmek için biraz uzak değil mi?"

"Yoo!" dedi Fenton. Evlerine giden yol ayrımına gelmişlerdi. "Tabii yokuş yukarı çıkmak inmeye göre zor; ama çok eğlenceli bir yoldur. Görürsün."

"Herhalde." dedi Max.

Fenton kapıyı açtı. Owen koşarak onları karşılamaya geldi. Arka ayaklarının üzerine kalktı ve patilerini Fenton'un göğsüne dayayıp kuyruğunu salladı. Sonra da Max'in önüne gidip sırtüstü yattı.

"Bu çok hoşuna gidiyor gibi görünüyor." dedi Fenton, Max Owen'ın karnını okşarken. "Haydi kalk oğlum, Willylere gidiyoruz."

Owen sıçrayıp ayağa kalktı. Kuyruğunu sallayarak evin arka tarafındaki koruluğa doğru yürümeye başladı.

"Gördün mü, nasıl da her dediğimi anlıyor." dedi Fenton gururla.

"Evet, Owen müthiş bir köpek." dedi Max.

Koruluktan geçip Willylerin arka bahçesine doğru yürüdüler. Willy ile Maggie frizbi oynuyordu.

"Tuttum! Tuttum!" diye bağırdı Maggie. Uçan frizbiyi yakalamak için bir kolunu havaya kaldırmış geri geri koşuyordu. Tam tutacakken Fenton'la Max'e çarptı.

"Aman!" dedi sendeleyerek. "Özür dilerim."

"Bir şey olmadı." dedi Max, dengesi bozulmuş ama düşmemişti.

"Haydi!" diye seslendi Willy. Max'in ayağının dibinde duran frizbiyi işaret etti. "Atsana buraya."

Max eğilip frizbiyi yerden aldı ve Willy'ye doğru fırlattı. Owen da frizbinin ardından koşuyordu. Atış bir metre kadar kısa gelmişti ama Willy öne doğru atlayıp frizbiyi yakaladı.

"Güzel tutuştu Willy." dedi Maggie, Willy elinde frizbi arkasında Owen'la onlara doğru yürürken.

"Teşekkürler." dedi. Frizbiyi Maggie'ye attı. "Selam çocuklar. İşte bisiklet de şurada." Evin duvarına dayanmış büyük, siyah, üç vitesli, ön tekerleğinin üstünde bir sepet olan bisikleti gösterdi. "O mu?" dedi Max.

"Elimizde sadece bu var." dedi Willy. "Annemin bisikleti. Babamınkinin lastiği patlamış."

"Hey, sonuçta bir bisiklet işte." dedi Fenton. "Önemli olan da o değil mi?"

Max hiçbir şey söylemedi.

"Teşekkürler Willy." dedi Fenton.

"Bir şey değil." dedi Willy. "Hey, biliyor musunuz Cadılar Bayramı'nda ne olacağıma karar verdim."

"Dur tahmin edeyim." dedi Max. "Bir çizgi roman kahramanı."

"Doğru!" dedi Willy gülümseyerek. "Eon. Zamanda yolculuk eder. Geçmişe de geleceğe de gidebilir."

"Kulağa hoş geliyor." dedi Maggie.

Tam o sırada Willylerin evinin arka kapısı açıldı. Willy'nin kız kardeşi Jane elinde tahta bir flütle dışarı çıktı. "Merhaba Fenkon!" dedi. "Yeni flütüm nasıl?"

"Güzelmiş." dedi Fenton. Acaba Jane bir gün ismini doğru söyleyebilecek miydi? "Çalabiliyor musun?"

"Olamaz!" dedi Willy homurdanarak. "İşte bu soruyu sormamalıydın!"

"Öğrenmeye çalışıyorum." dedi Jane. Merdivenin en üst basamağına oturdu ve flütü iki eliyle tuttu.

"Biz de dinlemeye çalışıyoruz." dedi Willy.

Jane suratını astı. "Çalabiliyorum. Yani biraz." Flütü ağzına götürüp üflemeye başladı. Parmaklarıyla delikleri kapatıp açtı. Tiz birkaç ses çıktı aletten.

"Şuna bir bakabilir miyim?" diye sordu Max, elini uzatırken.

"Jane, bu Max, benim New York'tan arkadaşım." dedi Fenton.

"İyi al, madem Fenkon'un arkadaşısın." dedi Jane, flütü uzatırken.

Max flütü ağzına götürüp güzel bir melodi çaldı.

"Hey hiç fena değil." dedi Maggie.

Fenton hiç şaşırmamıştı. Max altı yaşından beri klarnet çalıyordu. Saksofon da çalabiliyordu, hatta biraz da trombon. Flütle benzer yanları vardı kuşkusuz.

"Evet." dedi Willy. "Senden kat kat iyi Jane."

Jane somurttu. "Ben çaldığım zaman niye böyle sesler çıkmıyor."

"Bak şimdi," dedi Max, flütü ona doğru tutarak, "bir kere delikleri tam kapatmıyorsun. Bak ben nasıl yapıyorum. Parmak uçlarının etli kısmını kullanacaksın. Bayağı da bastıracaksın."

Jane flütü aldı.

"Böyle mi?" dedi, parmaklarını deliklere bastırarak.

"Evet işte öyle." dedi Max. "Şimdi derin bir nefes al, sonra yavaşça dışarı vereceksin."

Jane iki uzun, titrek olmayan nota çaldı. Sonra flütü indirip gülümsedi.

"İşte!" dedi Max. "Bak hemen fark etti."

Jane flütü tekrar dudaklarına götürüp üfledi.

"Hey!" dedi Maggie frizbiyi havaya atıp tuttu. "Haydi ama, oynamayacak mıyız?"

"Benim daha iyi bir fikrim var." dedi Willy. "Hep beraber kulübeye gidelim."

"Kulübe neresi?" diye sordu Max.

"Bizim kulübün merkezi." dedi Willy.

Jane flütü indirdi.

"Ama bu haksızlık." diye mızıldandı. "Şimdi gidemezsiniz, Max bana bir şeyler öğretiyordu."

Max ona doğru eğildi. "Sen biraz buna çalış, sonra sana gerçek bir şarkıyı çalmayı öğretirim, olur mu?"

"Peki!" dedi Jane.

Maggie frizbiyi çimlerin üzerine bıraktı. Dördü, hemen arkalarında Owen'la Willylerin evinin arkasındaki koruluğa doğru yürüdüler.

"Hey size Eon'u, Cadılar Bayramı'nda olacağım adamı da gösterebilirim hem şimdi." dedi Willy, kulübenin bulunduğu açıklığa yaklaşırlarken.

"İyi dedin... Max, bizim de Cadılar Bayramı partisinde ne giyeceğimizi düşünmemiz gerek."

"Aslında ben partiye gitme konusunda biraz kararsızım Fenton." dedi Max. "Sadece kapı kapı dolaşılıp şeker toplasak olmaz mı?"

"Morgan'da öyle yapılmıyor." dedi Maggie, tam kulübenin kapısından girerlerken.

Fenton şaşkınlıkla Maggie'nin yüzüne baktı. Bunda bir gariplik vardı. "Yapılmıyor mu?"

"Evet." dedi Maggie. "İtfaiyenin parti düzenlemesinin bir nedeni de bu. Çocuklara eğlence çıksın diye."

"Doğru." dedi Willy. Yerdeki ters çevrilmiş tahta kasalardan birine oturdu. "Şöyle oldu... Birkaç yıl önce Cadılar Bayramı'nda bir grup çocuk birisinin garajında yanlışlıkla yangın çıkardı. İtfaiye şefi Gonzalez'in aklına bu parti fikri de ondan sonra geldi."

"Yaa!" dedi Fenton. "Mantıklı görünüyor."

"Bana görünmedi." dedi Max, otururken. "Şeker toplamak yasak... Amma acımasız bir karar."

"Aslında öyle değil," dedi Maggie "ablam Lila da eskiden kasabada şeker toplamaya çıkardı, o itfaiye partilerinin hiç tartışmasız daha eğlenceli olduğunu söylüyor. Her tarafa şeker dolu kâseler koyuyorlar, sonuçta daha fazla şeker toplamış oluyorsun bu yolla."

"Fenton," dedi Max, Owen'ın karnını okşamak için öne doğru eğilirken, "New York'ta ne kadar çok şeker toplardık hatırlıyor musun? Arada eve uğrayıp dolan şeker torbalarımızı boşaltırdık."

Fenton başını onaylar biçimde salladı. Oturdukları apartman yirmi katlıydı. Her katta da çalınacak bir sürü kapı olurdu.

"Willy, hani bize şu Eon denen adamın neye benzediğini gösterecektin." dedi Fenton.

"Aa evet." dedi Willy. Yerdeki çizgi roman yığınını karıştırdı. "İşte bu o."

Çizgi romanın kapağında kollarını öne doğru uzatmış turuncu elbiseli ve maskeli bir adam vardı. Dev bir saatin kadranını parçalayıp çıkmıştı. Saatin iki yanında üst üste konmuş altın külçeleri vardı. Sayfanın tepesinde de altın sarısı harflerle maceranın adı yazıyordu: "Eon ve Tutankamon'un Hazinesi".

"Hey şuna bir bakabilir miyim?" dedi Maggie dergiye doğru uzanırken. "Ben de tam Tutankamon hakkında bir kitap okuyordum."

"Olamaz!" dedi Willy. "Şimdi yine şu Mısırlılar konusuna dalacağız."

"Hey!" dedi Maggie, çizgi romanın sayfalarını karıştırıyordu. "Bu doğru değil. Burada Tutankamon'u yaşlı biri olarak çizmişler, aslında o öldüğünde bile çok gençti." Başını çizgi romandan kaldırdı. "Eski Mısırlıların krallarını, yani firavunları tanrı olarak gördüklerini biliyor muydunuz?"

"Tabii, onlara 'yaşayan tanrılar' derlerdi." dedi Max.

Maggie ona baktı, şaşırmıştı.

"Evet." dedi Maggie. "Doğru!"

"Bazıları daha çocuk denecek yaşta ülkenin başına geçmişti." dedi Max.

"Bir tane de kadın firavun vardı biliyor musunuz?" dedi Maggie.

"Kleopatra'yı mı diyorsun?" dedi Max.

"Hayır, Kleopatra firavun değildi. Ben Hatşepsut'tan bahsediyorum."

"Kim kim?" dedi Willy.

"Hatşepsut." diye tekrarladı Maggie. "III. Tutmosis'in üvey annesiydi; oğlan tahta geçemeyecek kadar küçük olduğundan yönetimi o devraldı. Mısır'ın en uzun dikilitaşlarını yaptırmıştı."

"Dikilitaş nedir?" diye sordu Willy.

"Mısırlılar onlara dini bir anlam yüklerlerdi." dedi Maggie. "Hani şu büyük, ince, uzun, uca doğru sivrilen taşlar, obeliskler. Washington Anıtı mesela."

"Ya da Kleopatra'nın İğnesi." dedi Max.

"New York'ta, Central Park'taki dikilitaş." diyerek açıkladı Fenton.

"Hatşepsut'un yaptırdığı dikilitaşların boyu neredeyse 30 metreydi." dedi Maggie. "Her biri 320 ton geliyordu."

"Ya!" dedi Fenton. "Şu Hatşepsut ilginç biriymiş."

"Öyle..." dedi Maggie. "Hey baksanıza, belki de Cadılar Bayramı'nda Hatşepsut kılığına girerim ben."

"Ama onu kimse tanımaz ki! Senin kimin kılığına girdiğini anlayamazlar." dedi Max.

"N'olmuş?" dedi Maggie omuz silkerek. "Hatşepsut olacağım."

"Maggie baksana," dedi Willy gülerek, "şimdi sen Hat-- Hat-- adı her neyse o olacaksan, ben de Eon olacağım ya, zamanda yolculuk yapıp seni ziyaret edebilirim."

"Eon, hazır oraya kadar gitmişken, bir zahmet Alt Kretase'ye de uçup babamların kazı alanında üzerinde çalıştıkları dinozorun ne olduğuna bir bakıversen." dedi Fenton.

"Hangi dinozor olduğunu ne zaman bulurlar dersin?" diye sordu Max.

Fenton başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... Bazen tanımlamalarına yetecek kadar kemik bulmaları çok uzun zaman alıyor."

"Umarım çok çok uzun sürmez bu sefer." dedi Max. "Ara tatil ödevimin iyiliği için yani."

"Ödevinin konusu tam olarak ne şimdi?" diye sordu Maggie.

"Şöyle..." dedi Max, heyecanlı görünüyordu. "Her şeyi bilgisayarda yapacağım. Ekranda kenarı telli bir not defteri sayfası görülecek, kapağı filan da olacak, sayfaları fareyle tıklanarak çevrilecek."

"Tam anlayamadım." dedi Willy. "Niye gerçek bir not defteri kullanmıyorsun ki?"

Max dönüp Willy'ye baktı. "Bilgisayarda yapabilecekken niye kullanayım. Hem bilgisayarda fazladan bir sürü şey yapabilirsin. İstediğin sayfayı anında görecek şekilde programlayabilirsin. Tarihi otomatik olarak girebilirsin. Ses kullanabilirsin. Hey, belki her sayfa çevrilişinde bir ses de çıkabilir, fena fikir değil."

"Ya!" dedi Willy.

"İlginç bir fikir." dedi Maggie. "Ama hâlâ anlayamadığım bir şey var."

"Öyle mi?" dedi Max, "Neymiş?"

"Bütün bunların kazı alanıyla ne ilgisi var?" dedi Maggie.

Fenton kendini tutamayıp hafifçe gülümsedi. O da aynı şeyi merak ediyordu doğrusu.

7

"Bu kazı alanı ne kadar uzakta?" diye sordu Max. Ertesi gün okuldan sonra Fenton'la ikisi Uyuyan Ayı Dağı yolunda pedal çeviriyorlardı.

"Birkaç kilometre." dedi Fenton. Başını çevirip arkalarında koşan Owen'ı kontrol etti.

"Birkaç kilometre mi?" dedi Max.

"Evet." dedi Fenton. "Endişelenme Max, zannettiğin kadar uzak değil. Görürsün."

Ama Fenton da belli etmese de endişelenmeye başlamıştı. Oysa ilk bakışta okuldan sonra bisikletlerine atlayıp kazı alanına gitmek iyi bir fikir gibi görünmüştü. Yokuş daha yeni başlıyordu oysa Max şimdiden nefes nefese kalmıştı. Ayağında da mokasenleri vardı; New York'tan gelirken yanında getirdiği tek ayakkabı buydu. Pedal çevirirken ayakları sürekli kayıyordu. Max'e lastik ayakkabılarından birini vermiş olmalıydı, ama artık çok geçti.

"Şimdi buradan dönüyoruz." dedi Fenton. Asfalt yoldan çıkıp toprak yola saptı.

Max dönerken tekerlekleri kaydı.

"Burası gerçek bir yol mu?" diye sordu. Bisiklet taşlı yolda zıplaya zıplaya giderken gidona sıkı sıkı yapıştı.

"Evet." dedi Fenton. Max'in yetişebilmesi için biraz yavaşladı. "Sadece asfalt değil, toprak."

"Yol dediğin asfalt olmaz mı, niye asfaltlamamışlarsa." diye homurdandı Max.

Fenton içini çekti. Doğrusu Max'in sürekli şikâyet etmesinden sıkılmaya başlamıştı.

Önceki gece Max evlerinde kablolu yayın olmadığını görünce şaşıp kalmış, "Nasıl olur da sadece üç kanal seyretmeniz beklenir?" demişti. Sonra da babasıyla gittikleri, Fairpoint'teki Çin lokantasını beğenmemiş, "Burası da amma uyduruk, masalarda çubuk bile yok." demişti.

Aslında Max Morgan'ı da pek beğenmiş gibi görünmüyordu. Okuldaki ikinci gününün çoğunu Hibbs'te her şeyin ne kadar farklı ve güzel olduğunu anlatarak geçirmişti. Hibbs'teki öğretmenler ne kadar hoştu; Hibbs'te öğrenciler hangi dersleri alacaklarına kendileri karar verirdi; Hibbs'te kütüphanedeki bütün kitaplar bilgisayarda kayıtlıydı... Max Morgan hakkında iyi tek bir kelime etmemişti. Durum o kadar tatsızdı ki son zil çalınca Fenton bayağı rahatlamıştı.

Neyse ki artık Uyuyan Ayı yolundayız, diye düşündü Fenton. Sonunda Max Fenton'un anlata anlata bitiremediği kazı alanını görebilecekti.

Tabii eğer dağın tepesine varabilirlerse. Max hâlâ nefes nefeseydi; Fenton Max'in terlemiş olduğunu fark etti, küçük ter damlaları yüzünden aşağı iniyordu. Gidonu fazlaca sıktığı için parmaklarının eklem yerleri bembeyazdı. Pedalları da her zamankinden de yavaş çeviriyordu.

"Max sen iyi misin?" diye sordu Fenton.

"Tabii tabii, sorun yok." dedi Max soluk soluğa, pedallara abandı.

Ama sorun yokmuş gibi görünmüyordu. Giderek daha yavaş çevirmeye başladı pedalları, o kadar yavaş gidiyordu ki Fenton da o hızla gitmeye çalışırken dengesini koruyamıyordu. Sonunda Max bisikletten inip yürümeye başladı.

"Sen önden git Fenton." dedi Max. Bisikleti yokuş yukarı iterken bile zorlanıyordu. "Ben sana yetişirim."

Ama Max'in yetişebilme ihtimali varmış gibi görünmüyordu. Fenton bir an için Max'i ve şikâyetlerini geride bırakıp basıp gitmeyi düşündü. Ama ne kadar can sıkıcı olursa olsun Max'i orada o halde bırakamazdı.

"Sorun değil Max." dedi Fenton, o da bisikletinden indi. "Aslında," dedi, "ben de biraz dinlensem iyi olur." Ama doğrusu dinlenmeye ihtiyacı yoktu.

İki çocuk yolun geri kalanını yanlarında yürüyen Owen'la bisikletlerini iterek gittiler. Fenton'a hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir yürüyüşten sonra kazı alanına vardılar. Bay Rumplemayer, Profesör Martin ve Charlie kaya üzerinde çalışıyordu.

"Herkese merhaba!" dedi Fenton, bisikletini çimenin üzerine yan yatırırken.

"Merhaba Fenton," dedi Charlie, "n'aber Owen? Herhalde bu da meşhur Max."

"Evet." dedi Fenton. "Max, bunlar Profesör Martin ve Charlie. Burada babamla birlikte çalışıyorlar."

"Merhaba!" dedi Max, yere biraz yüksekten bıraktığı bisikletten bir gürültü çıktı. Etrafına baktı. "Demek bütün o kemiklerin filan olduğu yer burası Fenton."

"Ama şu anda sadece tek bir kemik üzerinde çalışıyorlar." dedi Fenton. "Sana daha önce bahsettiğim Alt Kretase Dönemi'nde yaşamış dinozor. Buradan daha önce çıkarılan bütün diğer fosiller New York'a, müzeye yollandı."

"Ya!" dedi Max, hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Nasıl gidiyor baba?" diye sordu Fenton, babasının çalıştığı yere doğru yürürken. "Hangi dinozora aitmiş, bir şey bulabildiniz mi?"

"Hem evet hem hayır." dedi babası. "Şu ana kadar bulduklarımız biraz kafa karıştırıcı."

"Gel de bak." dedi Charlie.

Fenton'la Max kayaya doğru yürüdüler. Owen da onları takip etti ve Max'in ayağının dibine gelince karnını sevdirmek için sırtüstü yattı.

"Vay!" dedi Fenton, önceki gelişinden beri ne kadar çok kazdıklarını görünce. Kürekkemiğinin geri kalanı ve kol görülebiliyordu.

"Gördün mü," dedi Bay Rumplemayer, "burada bulduklarımıza bakılırsa normalde bu bir carnosaur derdim, büyük theropodalardan biri."

"Doğru." dedi Fenton.

İki ayakları üzerinde yürüyen etobur carnosaurların büyük kafaları ve keskin dişleri olurdu; uzunlukları da altı metreyi geçerdi. Allosaurus, ceratosaurus ve dilophosaurus hep carnosaurdu. Bir carnosaur fosili bulmak çok heyecan verici olabilirdi, hele bir de şurada bütün bir iskelet gömülüyse.

Tam o sırada Fenton'un aklına bir şey geldi. Profesör Martin kayanın yaşının 115 milyon ile 120 milyon arasında olduğunu saptamıştı, yani Alt Kretase'dendi. Ama o dönemde Kuzey Amerika'da yaşadığı bilinen bir carnosaur yoktu. Carnosaurların çoğu Jura Dönemi'nde 135 milyon ile 200 milyon yıl öncesinde yaşamıştı.

"Ama olamaz ki," dedi Fenton, "bu bir carnosaur olamaz!"

"Evet," dedi Fenton'un babası, "şimdi sorunumuzun ne olduğunu anladın."

"Neymiş?" dedi Max, Owen'ın karnını okşarken yan gözle kemiklere baktı. "Ben anlayamadım."

"Bak," dedi Fenton, "bu kemiklerin gömülü olduğu kaya en fazla 120 milyon yaşında. Ama bu bölgede yaşayan son carnosaurun soyu ondan 15 milyon yıl daha önce tükenmişti."

"Ya!" dedi Max. Omuz silkti. "Şunlara bakıp da nasıl böyle şeyler söyleyebiliyorsunuz hiç anlamıyorum. Bana sorarsan dinozora bile benzemiyor."

"Nasıl yani?" dedi Fenton. "Orada işte... görmüyor musun? Şuradaki kürekkemiği, hemen altındakiler de kol kemikleri."

"Öyledir herhalde." dedi Max, hâlâ Owen'ı seviyordu.

Fenton kemikleri böyle yarı gömülüyken tanımanın pek de kolay olmayabileceğini düşündü, özellikle de insan dinozor kemiklerini bu halde görmeye alışık değilse. Buna karşılık Fenton neye baktığını çok iyi biliyordu. Ama bu duruma bir anlam vermek çok zordu. Jura'dan bir dinozor Kretase'de ne geziyordu? O sırada aklına bir şey geldi.

"Baba!" dedi. "Bu yepyeni bir carnosaur olamaz mı? Daha önce hiç örneği bulunmamış bir tane. Kretase'de yaşamış bir carnosaur."

"Henüz öyle bir şey söyleyebilecek durumda değiliz oğlum." dedi Bay Rumplemayer. "Ama sonuçta olabilir tabii."

"Belki de başka bir dinozordur." dedi Profesör Martin. "Kolunun yapısı carnosaurlarla aynı olan yeni bir tür. Belki carnosaurlarla akrabadır da, daha sonra yaşamıştır."

"Öğrenmenin tek yolu var." dedi Charlie, başıyla içinde kazı aletlerinin durduğu kırmızı alet kutusunun bulunduğu tarafı göstererek.

"Kuşkusuz." dedi Fenton heyecanla. "Max gel haydi, kazıya yardım etmek istemez misin?"

"Hı? Olur!" dedi Max, ayağa kalktı.

"Yaptığım çizimlere göre dinozorun boynuyla kafasının şurada bir yerde olması lazım." dedi Bay Rumplemayer parmağıyla göstererek. "Belki siz bu bölgeyi kazmaya başlayabilirsiniz, bakalım neyle karşılaşacaksınız."

"Tamam." dedi Fenton.

İki büyük çekiçle keski seçip birini Max'e uzattı. Sonra Max'e aletleri nasıl kullanması gerektiğini gösterdi. Fosilbilimciler dinozorun kol kemikleri üzerinde çalışırken iki çocuk da boyna veya kafaya ait bir parça bulmak için kazmaya başladılar.

On beş dakika kazdıktan sonra Max doğrulup oturdu.

"Fenton, bence burada bir şey yok." dedi.

Charlie hafifçe güldü. "Max bu karara varmakta biraz acele etmiyor musun?"

"Evet." dedi Fenton. "Sana fosilleri ortaya çıkarmanın zaman aldığını söylemiştim ya."

Max oflayarak tekrar çalışmaya başladı. Daha on dakika geçmemişti ki tekrar durdu.

"Daha fazla yapabileceğimi zannetmiyorum Fenton." dedi. "Ellerim acımaya başladı."

"Zamanla alışırsın." dedi Fenton, kazmaya devam ederken.

"Yo ciddi söylüyorum." dedi Max, elindeki aletleri yere bırakıp kalktı. "Ellerim su toplamak üzere."

Fenton durup ona baktı.

"Ellerime dikkat etmem lazım." dedi Max. "Parmaklarım su toplayacak olursa klarnet çalışmalarım aksar."

"Ama öbür haftaya kadar klarnet filan çalacağın yok ki." dedi Fenton.

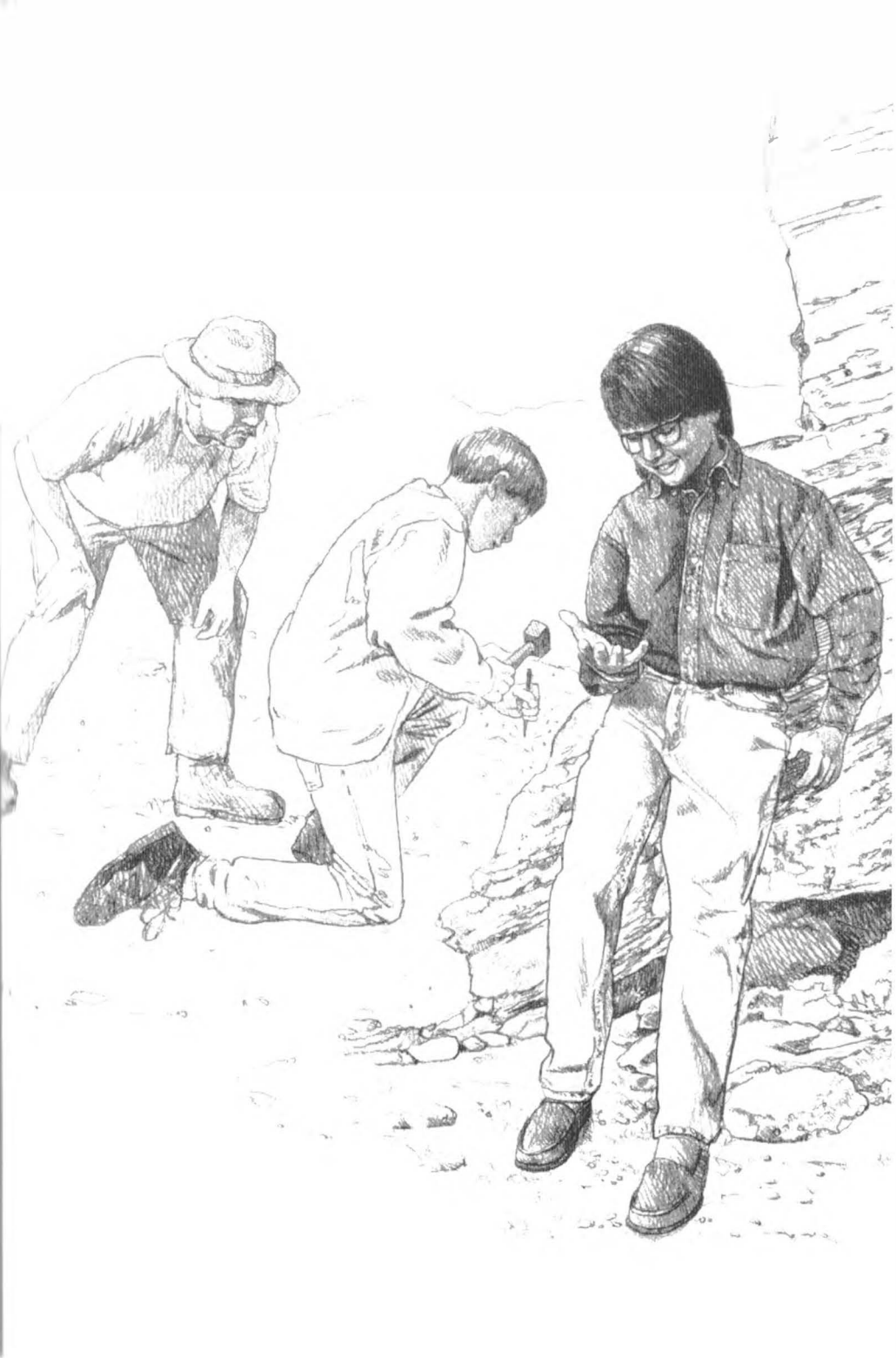
"Evet ama yine de dikkat etmem lazım." dedi Max. "Gitmeden önce Jane'e birkaç flüt dersi vereceğime söz vermiştim."

Fenton kulaklarına inanamıyordu. Max, kendisi için Willy'nin kardeşine flüt çalmayı öğretmenin kazı yapmaktan daha önemli olduğunu mu söylüyordu?

"Emin misin?" diye sordu. "Yani çok önemli olabilecek bir buluşa yardım etme şansını kaçırıyor olabilirsin."

"Olsun, burada oturup sizi seyretmeyi tercih ederim." dedi Max.

Bir kayanın üstüne oturdu. Owen da koşturup geldi karnını sevdirmeye.

Fenton hayal kırıklığına uğramıştı. Artık Max'le onun hiç ortak yönü kalmamış gibi görünüyordu. Max mi değişmişti, yoksa değişen Fenton muydu? Fenton Wyoming'e taşındıkları ilk günleri düşündü. Evet bazı şeylere alışması zor olmuştu, apartmanda değil de bahçeli bir evde yaşamaya veya yeni bir okula gitmeye... Ama Fenton her zaman açık fikirli olmaya çalışmıştı, öyle de olduğunu zannediyordu. Niye Max de aynı şeyi yapamıyordu? Keşke Max biraz olsun Morgan'a uyum göstermeye çalışsaydı... Evet Max New York'tayken en iyi arkadaşıydı ama anlaşılan Wyoming Max'e göre değildi.

8

"Hâlâ bitmedi mi Max?" diye sordu Fenton. O akşam geç bir saatte ikinci kattaki çalışma odasında oturuyorlardı.

Max bilgisayarın ekranına biraz daha yaklaşıp birkaç tuşa bastı. "Az kaldı Fenton. Birazdan bitecek."

"Bütün akşam bununla uğraştın ama." dedi Fenton.

"Tamam tamam biliyorum." dedi Max. Gözlerini kısarak ekrana baktı. "Birkaç dakika sonra kapatacağım."

Fenton iç çekti. "İki saattir böyle söylüyorsun."

Max Fenton'a baktı. "Ne kadar önemli biliyorsun. Ara tatil ödevim için çalışıyorum."

"İyi tamam, biliyorum." dedi Fenton. "Ama partide ne giyeceğimizi düşünmemiz lazım. Dört gün kaldı."

Fenton masanın üzerinden bir kalem alıp çevirmeye başladı. Max'in ziyareti onun beklediği gibi geçmiyordu. Fenton eğilip masanın altında uyuklayan Owen'a baktı. Köpek bile sıkkın görünüyordu.

"Ben aşağı inip yiyecek tatlı bir şeyler getireceğim." dedi Fenton ayağa kalkıp. "Dondurma yer misin?"

"Hımm." dedi Max gözünü ekrandan ayırmadan.

Fenton başını iki yana salladı. Max başka bir dünyadaydı sanki. Fenton, odadan çıktığımı bile fark etmeyecektir büyük bir ihtimalle, diye düşündü.

On dakika sonra Fenton elinde iki kâse çikolatalı dondurmayla geri geldi.

"Eee..." dedi, kâselerden birini bilgisayarın yanına koydu, "bitirdin mi?"

"Evet evet, neredeyse." dedi Max. Arkasına yaslanıp dondurma kâsesini eline aldı.

Fenton ekranı görebilmek için biraz eğilerek sordu, "Peki carnosaur sorununu nasıl anlattın ödevde?"

"Carnosaur sorunu mu?" diye sordu Max, anlamamıştı.

"Evet," dedi Fenton, "bulunan dinozor bir carnosaura benziyor ama içinde bulunduğu kaya o kadar yaşlı değil ya bunu nasıl anlattın?"

"Ha!" dedi Max dondurmasını yerken. "Kazı alanındaki dinozordan bahsediyorsun."

"Ee herhalde." dedi Fenton. "Ara tatil ödevinin konusu bu değil mi?"

Max başını hayır anlamında salladı. "Değil. Yani artık değil."

"Nasıl yani?" dedi Fenton. "Hani kazı alanıyla ilgili bir ödev hazırlayacaktın? Hep öyle diyordun?"

"Başta öyle düşünmüştüm." dedi Max. "Ama kazı alanı çok sıkıcıymış."

"Sıkıcı mı?" dedi Fenton, çok şaşırmıştı.

"Evet." dedi Max. "Orada her şey çok yavaş. Kazıyorsun kazıyorsun hiçbir şey çıkmıyor."

"Tabii bazen öyle olabilir." dedi Fenton. "Ama her zaman değil. Bazen çok heyecan verici şeyler de olur. Sadece biraz sabırlı olmak lazım. Bence bir kere daha düşün Max."

Max omuz silkti. "Kazı alanını pek sevmedim."

Fenton buna alınmıştı işte. Kazı alanı onun için neredeyse dünyanın en güzel yeriydi.

"Ödevinin konusu ne olacak peki?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum." dedi Max. "Önce Cheyenne Kütüphanesi'nde bu bölge hakkında biraz araştırma yapacağım."

"Cheyenne mi?" dedi Fenton. "Orası buradan 100 kilometre uzakta. Nasıl gideceksin oraya?"

Max gülümsedi ve elini bilgisayarın üstüne vurdu. "Bununla."

"Nasıl yani?" dedi Fenton.

"Fenton modem var ya." dedi Max. "Bunun anlamını bilmiyor musun? İnsanlarla iletişim kurabilir ve her taraftan bilgi toplayabilirsin. Buradan Cheyenne Kütüphanesi'ne rahatça bağlanabilirim. Şu anda sistemlerinde bir sorun var. Ama yarın sabah ilk iş oraya bağlanacağım."

"Yarın okuldan sonra demek istedin herhalde." dedi Fenton.

Max başını hayır anlamında salladı. "İşte bir de o konu var. Ben artık seninle okula gitmek istemiyorum."

"Nee?" dedi Fenton, şaşkınlıkla. "Nasıl olur Max? Ama öyle planlamamış mıydık?"

Max omuz silkti. "Evde kalıp bilgisayarda ödevim üzerinde çalışırsam zamanımı daha iyi değerlendirmiş olurum diye düşündüm."

Bu kadarı da fazlaydı artık. Max önce kazı alanıyla artık ilgilenmediğini söylemişti, şimdi de Fenton'la okula gitmeyeceğini söylüyordu.

"Ara tatilinin tümünü o bilgisayarın önünde geçireceğine inanamıyorum." dedi kızgın bir sesle.

"Fenton biraz sakin ol." dedi Max. "Ödevim üzerinde çalışmak zorundayım biliyorsun. Hem bütün gün burada oturacak değilim ki. Öğleden sonraları Jane okuldan gelince Whitefoxlara gidip ona flüt dersi vereceğim."

Fenton kulaklarına inanamıyordu. "Aman ne güzel!" dedi.

"Sorunun ne Fenton?" dedi Max.

Fenton kendini patlayacak gibi hissetti.

"Sorunum mu ne?" dedi bağırarak. "Sorunum neymiş? Sorunum senin buraya geldiğinden beri yaptıkların. Morgan'daki hiçbir şey sana layık değilmiş gibi davranman. Ne kazı alanı, ne okulum, ne de arkadaşlarım!"

Max tam "Ama Fenton..." diyordu ki Fenton sözünü kesti. "Hem şu da var. Dünden beri seninle partide ne giyeceğimizi konuşmak istiyorum, sen ilgilenmiyorsun bile! Belki de en iyisi kendi kıyafetimi kendim düşünmem, seni beklemektense."

"Düşünseydin." diye bağırdı Max de. "O aptal partiye gitmek istemediğimi söylemiştim sana."

"İyi!" diye bağırdı Fenton. "Madem öyle ben de sensiz giderim."

Arkasını dönüp tavan arasına çıkan merdivenleri tırmandı.

Fenton yukarı çıkıp yatağına uzandı. Az önce Max'le kavga ettiklerine inanamıyordu. Max'in buraya gelmesini ne kadar da istemişti oysa, ama işler umduğu gibi gitmemişti işte.

Bir süre sonra kalkıp arka tarafa bakan küçük pencereye doğru yürüdü. Ay vardı, dökülmüş yapraklar rüzgârda uçuşuyordu.

Partide ne giyeceğini düşünmeliydi. Willy ve Maggie ne olacaklarına karar vermişlerdi. Max'le kavga etmiş olmalarının canını fazla sıkmasını istemiyordu. Masatenisi masasını kazanma şansı olsun istiyorsa hemen bir kıyafet düşünmeliydi.

Pencerenin altındaki raftan bir dinozor kitabı alıp sayfalarını çevirmeye başladı. Bir tyrannosaurus rexin renkli bir resminin olduğu sayfada durdu.

Resme bakarken, Cadılar Bayramı'na uygun bir kıyafet olabilir, diye düşündü. Ama güzel bir dinozor olması çok zordu, özellikle de kıyafetini hazırlamak için sadece dört günü varken.

Fenton kitabı kapatıp rafa, yerine koydu. O sırada gözü başka bir kitaba takıldı. *Geçmişin Anahtarları: Dinozorların Sırrını Çözerken*. Kitap dinozor biliminin önemli buluşları hakkındaydı. Fenton'un en sevdiği kitaplardan biriydi.

Fenton kitabı açtı. Okumaya başlar başlamaz kendini daha iyi hissetti. İlk bölüm Alfred Wegener'le ilgiliydi. Wegener 1915 yılında, Dünya'daki kıtaların hepsinin bir zamanlar birleşik olduğu fikrini ortaya atmıştı. Avrupa ve Afrika milyonlarca yıl önce Kuzey ve Güney Amerika'dan yavaşça ayrılmıştı. İnsanlar o zaman Wegener'le dalga geçmişlerdi ama şimdi kıtaların kayması kuramının doğru olduğu düşünülüyordu. Bugün bilim adamları Dünya'nın yüzeyinin sürekli değiştiğini, yerkabuğunu oluşturan levhaların yavaşça hareket ettiğini, ayrılıp çarpıştığını, çarpışma yerlerinde de dağ sıralarının oluştuğunu düşünüyorlar. Bazen bazı parçalar tamamen farklı bir konum alacak şekilde kayıyor, hatta baş aşağı geldikleri bile oluyordu.

Fenton sayfaları çevirdi. Sonraki bölüm 1822 yılında ilk kez bir iguanadona ait dişleri tanımlayan İngiliz doktor Gideon Mantell hakkındaydı. Doktor Mantell'in

eski moda şapkası ve peleriniyle görüldüğü çizime bakarken Fenton dinozorları bulan ilk insanlardan biri olmanın ne kadar güzel bir şey olabileceğini düşündü.

Tam o sırada Fenton'un aklına bir fikir geldi. Belki de partide Gideon Mantell olabilirdi. Etkileyici bir kıyafet olurdu doğrusu. Bir şapka, bir pelerin, bir de doktor çantası buldu mu tamamdı.

Günlerdir ilk defa partiyi düşünürken sevinebildi. Şimdi kimin kılığına gireceğine de karar vermişti; Max'in gelmek istememesi çok da önemli görünmüyordu gözüne. Hem Fenton partide Max'siz de güzel zaman geçirirdi, geçiremez miydi?

9

O öğleden sonra Fenton, okuldan çıkınca bisikletine atlayıp dosdoğru kazı alanına gitmeye karar verdi. O ve Max, önceki geceki kavgadan sonra birbirleriyle hiç konuşmamışlardı. Fenton da henüz Max'le yüz yüze gelmeye hazır hissetmiyordu kendini. Max gece bilgisayarın başında geç saatlere kadar çalışmış, yukarı çıktığındaysa Fenton çoktan yatmıştı. Sabah saat çaldığında, Fenton kalkıp okula gitmek için hazırlanırken Max uyku tulumundan çıkmadan yatmayı sürdürmüştü. Max'in gözleri kapalıydı, ama Fenton onun uyanık olduğundan kesinlikle emindi.

Fenton kazı alanına geldiğinde babasını ve diğerlerini bekleneceği üzere kayanın üstünde çalışıyor buldu.

"Merhaba." dedi Fenton, bisikletinden inerken. "Nasıl gidiyor?"

"Merhaba oğlum." dedi Bay Rumplemayer. "Max nerede?"

"Şey... bu sefer gelmek istemedi." dedi Fenton. Kavga ettiklerini babasına söylemek istemiyordu.

"Bak şimdi," dedi Charlie göz kırparak, "Max'in evde kalmak için bugünü seçmesi kötü oldu. En heyecanlı kısmı kaçıracak."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Fenton heyecanla o tarafa giderek. "Başka bir şey mi çıktı? Hangi dinozor olduğunu mu buldunuz?"

"Henüz bulamadık," dedi babası, "ama hayvanın kafatasının yerini tespit ettiğimizi zannediyoruz."

"Max'le ikinizin dün yaptığınız kazı sayesinde." dedi Profesör Martin.

Bak sen, dedi içinden Fenton. Max yanılmış. Yaptığımız çalışmanın önemi ortaya çıktı işte.

Fenton'un babası beyaz tebeşirle işaretlenmiş büyük bir kaya parçasını işaret etti. Kayanın kenarları büyük ölçüde temizlenmişti. Fenton dikdörtgenimsi büyük kafatasını belli belirsiz görebiliyordu.

"Vay!" dedi Fenton. "Kafatası üstünde çalışmanıza yardım edebilir miyim?"

"Fazladan el emeğine ihtiyaç duyduğumuz yer tam da orası." dedi Charlie.

Fenton kendine alet çantasından orta boy bir keski seçti ve diğerleriyle birlikte çalışmaya koyuldu. Kafatasını kaplayan kayayı parçalarken kendini çok daha iyi hissetmeye başladı. Kısa bir süre sonra, yaptığı işe kendini

öyle bir kaptırdı ki Max'le yaptığı kavgayı tamamen unuttu.

Zaman su gibi akıp geçiyordu. Fenton ve fosilbilimciler, giderek kafatasının daha büyük bir bölümünü ortaya çıkardılar. Bir süre sonra altçene kemiği tamamen ortaya çıktı.

"Hımm." dedi Fenton'un babası, fosili incelerken. Profesör Martin'e dönüp "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Profesör Martin başını iki yana salladı.

"Gördüğüm şeyin gördüğümü sandığım şey olamayacağını düşünüyorum." dedi.

"Ben de aynı çelişkiyi yaşıyorum." dedi Bay Rumplemayer.

"Çok tuhaf görünüyor." diye onayladı Charlie, başını iki yana sallayarak.

"Nasıl?" dedi Fenton. "Ne diyorsunuz?"

"Kaygılanacak bir şey yok." dedi babası. "Bu yalnızca-- en iyisi bekleyip geri kalanını ortaya çıkardığımızda neler olacağını görelim. Kim bilir? Belki de burada yeni bir dinozor bulmuşuzdur."

"Ne güzel olur." dedi Fenton, daha hızlı kazmaya başladı.

Bu, yeni bir dinozor çıkarsa hepsi de bir buluşta bulunmanın onuruna erişeceklerdi. Hem de bu buluşa isim bile vereceklerdi.

Charlie hayvanın kafasının üstünü kaplayan ince, yassı kaya parçasını işaret ederek, "Haydi buradaki parçanın kenarlarını temizleyelim. Belki sonra tutup kaldırabiliriz." dedi.

"İyi fikir." dedi Bay Rumplemayer. "İşe yararsa kafatasının geri kalanını çok daha iyi görebiliriz."

Hep beraber çalışmaya koyuldular ve çok kısa bir süre sonra kaya parçasının kafatasıyla bağlantısını koparmayı başardılar.

"Hazır mısınız?" dedi Bay Rumplemayer, kayanın bir ucunu kavrarken.

"Hazırız." dedi Charlie, kayanın diğer kenarını sıkıca tutarak.

"Buradan tuttum." diye seslendi Profesör Martin, diğer uçtan.

"Ben de buradan tuttum." dedi Fenton.

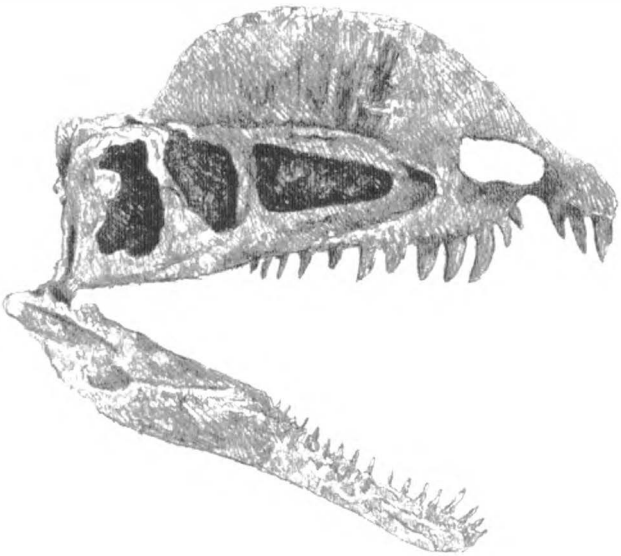
"Üç deyince hep birlikte kaldıralım." dedi Charlie, hepsi de kaya parçasını kaldırmaya hazırlandı. "Bir, iki, üç!"

Kayayı kaldırıp kenara ittiler. Dinozorun kafatasının kalan bölümü artık açıktaydı.

Fenton bakmak için merakla uzandı. Bu, hiç bilinmeyen bir dinozoru ilk görüşü olabilirdi.

Ama hiç de yeni bir çeşit dinozora benzemiyordu. Hatta Fenton'un çok iyi bildiği bir dinozordu. Kafatasına bir kez bakması bunu bile bunu anlamasına yetmişti.

Daha önce hiçbir şey şimdiki kadar açık değildi. Ama bu, durumu şimdiye kadar olduğundan daha da karmaşık hale getirmişti.

10

"Tamam ama, dur bir dakika Fen." dedi Maggie, ertesi gün o, Fenton ve Willy okulun bahçesinde bisikletlerine doğru yürürlerken. "Dur da iyice anlayayım. Dinozorun düşündüğünüzden de yaşlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Doğru." dedi iç çekerek Fenton. "Kafatasının üstünü ortaya çıkarır çıkarmaz, dinozorun bir dilophosaurus olduğunu gördük."

"Ama dilophosauruslar Alt Jura Dönemi'nde yaşamışlardı, değil mi?" dedi Maggie.

"Kesinlikle." dedi Fenton. "Aslında, bilinen en eski carnosaurlar onlar."

"İyi de ben hiçbir şey anlamadım." dedi Willy. "Bütün bunlar ne demek?"

"Şu demek," dedi Fenton, "yaklaşık 120 milyon yıl öncesine ait bir kayada 200 milyon yıl önce yaşamış bir dinozor bulduk gibi görünüyor."

"Yani 80 milyon yıllık bir zamanlama hatası var." dedi Maggie.

"Biliyorum." dedi Fenton asık bir suratla. "Bu da, cevaptan şimdiye kadar olduğundan daha da uzak olduğumuz anlamına geliyor."

"Ama bu çok garip Fen." dedi Maggie. "Sizinkiler bunun nasıl olduğunu bulamadı mı?"

"Hayır." dedi Fenton. "Hiçbir anlam veremediler."

"O dinozorlardan birkaç tane olsun o dönemde yaşamış olamaz mı?" diye sordu Willy.

"Seksen milyon yıl sonrasında mı?" dedi Fenton. "Pek mümkün değil."

"Öyleyse belki de bir dilophosaurus değildir." diye fikir yürüttü Maggie. "Belki başka bir dinozordur."

"Olamaz." dedi Fenton. "Kesinlikle bir dilophosaurus. O dinozorların kafalarının tepesinde kendilerine özgü garip çıkıntılar vardır."

"Doğru ya." dedi Maggie. "Ortasından kırılmış bir tabağın iki parçası gibi sanki, değil mi?"

"Evet." dedi Fenton.

"Tüm bunlar bana çok esrarengiz geldi şimdi." dedi Maggie.

Fenton da kesinlikle böyle düşünüyordu - büyük bir esrar. Çözmeye kararlı olduğu bir esrardı bu.

Tam o sırada, Willy park yerini işaret etti.

"Bakın." dedi. "Max gelmiş."

Fenton böyle bir şey beklemiyordu ama Willy haklıydı. Max park yerinde Willy'nin annesinin bisikletini kalçasına dayamış ayakta duruyordu.

"Herkese selam." dedi Max. Fenton'a bakıp biraz utangaç bir şekilde gülümsedi. "Selam Fenton."

"Selam." dedi Fenton, kendini garip hissediyordu. Max'le kavga ettiklerinden beri yan yana gelmemeye özen göstermişlerdi.

"Bugünlerde evde kalmayı tercih ettiğini sanıyordum." dedi Maggie. "Ödevin üzerinde çalışmak için yani."

"Evet," dedi Willy, "Fenton okula da bu nedenle artık gelmeyeceğini söylemişti."

Max omuz silkti. "Biraz mola verebileceğimi düşündüm. Hem belki hep beraber Fenton'un bahsettiği o yere gideriz diye düşünmüştüm. Hani şu taş müzesi miydi neydi?"

"Bayan Wadsworth'ün müzesine mi?" dedi Fenton. "Tabii gideriz."

"İyi fikir." dedi Maggie, bisikletini kilitlediği yerden çıkarırken.

"Evet." dedi Willy. "Biz de bir süredir gitmiyorduk. Belki yeni bir şeyler bulmuştur."

Bisikletlerine binip hep birlikte yola koyuldular. Willy ve Maggie önde gidiyordu.

"Hey," dedi Max, Fenton'a dönerek, "geçen geceki olay için kusura bakma."

"Sen de." dedi Fenton, pedalları çevirirken.

On dakika sonra WADSWORTH TAŞ VE BAŞKA BAZI DOĞA ESERLERİ MÜZESİ'ne varmış bisikletlerini tahta çite dayamışlardı. İçeri girerlerken Fenton kendini günlerdir olmadığı kadar iyi hissetti. Sırf Max'le barıştılar diye değil ama, Bayan Wadsworth'ün kaya, kemik, tüy ve diğer doğa eserleriyle dolu müzesi içini hep sevinçle doldururdu. Neredeyse kazı alanındaki sorunu bile tümüyle unutmuştu.

Max bile müzeden etkilenmiş görünüyordu. Hafta başında olup bitenlerden sonra, Fenton Max'in Bayan Wadsworth'ün müzesini beğenmesini beklemiyordu doğrusu. Ama bugün Max bayağı ılımlı görünüyordu. Küçük kırmızı binaya girer girmez, camlı masalara ve raflara yerleştirilmiş nesneleri ilgiyle incelemeye başlamıştı.

"Hey şuna bakın." dedi, bir duvara dayanmış yaklaşık 1 metre uzunluğundaki içi boş tahta boruyu işaret ederek. "Bir müzik aleti gibi görünüyor."

Fenton borunun hemen yanına duvara yapıştırılmış, özenli bir el yazısıyla yazılmış etikete baktı. "Burada, içini akkarıncaların oyduğu ağaç dalları kullanılarak yapılan bir Avustralya müzik aletinin kopyası olduğu yazıyor."

Max borunun ucunu ağzına dayayıp üfleyince, sis düdüğü sesine benzer kalın, titreşimli bir ses duyuldu.

"Vay!" dedi. "Müthiş. Eminim Jane buna bayılırdı. Dev bir flüt filan zannederdi."

"Ona gerçekten flüt çalmayı öğretiyor musun?" diye sordu Maggie. Raflardan birindeki bir taşı incelemek için yaklaştı.

"Evet." dedi Max. "Bayağı iyi bir öğrenci üstelik."

"Tabii ne demezsin!" dedi Willy gülerek. "Kesin öyledir."

"Yo gerçekten iyi." dedi Max. "Çok çalışıyor." Boruya tekrar üfledi. "Mükemmel bir şey bu."

Tam o sırada Bayan Wadsworth arkadaki odadan çıktı.

"Birinin dijiridumu çaldığını duydum sanki." dedi, okuma gözlüklerinin arkasından bakarak.

"Şeyy, özür dilerim." dedi Max, müzik aletini aldığı yere geri koyarken.

"Yo yo lütfen çal." dedi Bayan Wadsworth. "Birileri çalsın diye yapılmış."

"Merhaba Bayan Wadsworth." dedi Fenton. "Bu Max, New York'tan arkadaşım."

"Merhaba Max, hoş geldin." dedi. "Fenton'un arkadaşı benim de arkadaşım sayılır. Merhaba Maggie, merhaba Willy."

"Bu şeyin adı ne demiştiniz?" diye sordu Max, müzik aletini göstererek.

"Dijiridu." dedi Bayan Wadsworth. "Asılları Avustralya yapımıdır, ama bu da kusursuz bir kopya. Daha

çok yeni, dün buradan geçen bir beyefendiden aldım. Onu gördüğüm an, ona sahip olmak istediğimi hissettim ve doldurulmuş iki tavşanla takas ettim."

"Vay canına." dedi Fenton. "İnsanlarla bir şeyler takas ettiğinizi bilmiyordum."

"Elbette ediyorum." dedi. "Elime bir fırsat geçer geçmez. Aksi takdirde bazı şeylere asla sahip olamazdım."

Aslında anlamlı, diye düşündü Fenton. Herhalde Morgan'da pek fazla dijiridu yoktur.

"Aslını sorarsanız daha fazla şey takas etmek isterdim." diyerek konuşmasını sürdürdü. "Ama bir şeyler değiş tokuş etmek isteyen insanlarla bağlantı kurmak çok zor. Buralara pek fazla gelen de olmuyor."

"Bu iş için elektronik bir ilan panosu hazırlayabilirsiniz." dedi Max.

"Nasıl bir ilan panosu?" diye sordu Bayan Wadsworth, ilgilenmiş gibi görünüyordu.

"Aslında gerçek bir ilan panosu değil." diye açıkladı Max. "Yani duvara veya öyle bir yere asılan türde bir şey değil. Bilgisayarda hazırlanan bir şey."

"Bilgisayar mı?" dedi Bayan Wadsworth. "Ne kadar büyüleyici."

"Evet." dedi Max heyecanla. "Bilgisayarla istediğiniz her şeyi yapabilirsiniz, özellikle de başka bilgisayarlarla bağlantı kurmanızı sağlayan bir modeminiz varsa."

"Şimdi anladım." dedi Maggie. "Bayan Wadsworth değiş tokuş etmek istediği ve aradığı şeylerle ilgili bilgileri elektronik ilan panosuna koyacak."

"Evet." dedi Max. "Ellerindeki şeyleri değiş tokuş etmek isteyen diğer insanlar da bu panoyu kullanabilecek."

"Kulağa çok hoş geliyor." dedi Bayan Wadsworth.

"Durun bir dakika." dedi Willy. "O zaman Bayan Wadsworth'ün bir bilgisayara ihtiyacı olmayacak mı?"

"Aa..." dedi Max. "Bilgisayarınız yok sanırım."

"Hayır." dedi Bayan Wadsworth başını iki yana sallayarak.

"Bu kötü oldu." dedi Max. Derken yüzü aydınlandı. "Ama belki Fenton bunu sizin için kendi bilgisayarında yapabilir. Siz ilanları bir kâğıda yazarsınız, Fenton da bunları ilan panosuna yerleştirir."

"Yaparım tabii." diye onayladı Fenton. "Peki ama benim bilgisayarımda bu yapılabilir mi?"

"Elbette." dedi Max. "Dedim ya Fenton sizde modem var. Bu, böyle şeyleri yapabileceğin anlamına geliyor. Daha bu sabah bilgisayarı kullanarak Cheyenne Kütüphanesi'ndeki bir dosyada bulunan yüz yıllık bir fotoğrafa baktım mesela."

"Öyle mi?" dedi Fenton. "Neyin fotoğrafı?"

"Eee... şey tatil ödevim için gereken bir şey sadece." diye geçiştirdi Max. "Ama konu bu değil. Konumuz modemin varsa bunları yapabileceğin."

"Çok hoş." dedi Bayan Wadsworth. "Bugünlerde insanların neler yapabildiğine bir bakın hele, çok etkilendim."

"Öyle." dedi Max. "Gitmeden önce Fenton'a nasıl yapıldığını gösteririm."

"Çok sağ ol Max." dedi Bayan Wadsworth. "Çok naziksin. Sana bir iyilik borçluyum."

"Önemli değil Bayan Wadsworth." dedi Max.

O akşam Fenton ve Max bulaşığa yardım ederlerken telefon çaldı. Bay Rumplemayer tezgâhı silmeyi bırakarak telefonun alıcısını kaldırdı.

"Alo!" dedi. "Merhaba Willy. Evet burada yanımda, bir dakika... Fenton sana."

"Tamam." dedi Fenton. "Hemen geliyorum."

Musluğun altında yıkamakta olduğu son tabağı kurulaması için Max'e uzattı. Babasından telefonu aldı.

"Selam Willy." dedi. "N'oldu?"

"Selam." dedi Willy. "Baksana, yarın okuldan sonra Fairpoint'teki alışveriş merkezine gitmeye ne dersin?"

"Tabii olur." dedi Fenton. "Ne yapacağız orada?"

"Orada Karton Kale adında büyük bir dükkân var, kostümler filan da satıyorlar. Düşündüm de Dr. Mantell kıyafeti için bir şeyler arıyorsan belki gitmek istersin." dedi Willy.

"Çok iyi olur." dedi Fenton. "Peki nasıl gideceğiz?"

"Babam bizi götürebileceğini söyledi." dedi Willy. "Onun da parti için elektrik malzemesi alması gerekiyormuş."

"Tamam." dedi Fenton. "Ben Maggie'yi ararım."

"Ben onunla konuştum bile." dedi Willy. "O da gelecek... İstersen Max'i de getir."

"Bilemiyorum." dedi Fenton, dönüp lavaboya doğru baktı. Babasıyla Max işlerini bitirmiş ve mutfaktan çıkmışlardı. "Max kıyafet balosuyla pek ilgilenmiyor."

"Olsun." dedi Willy. "Biz alışveriş yaparken oradaki N-Force oyununa göz atabilir."

"Şey... sanırım ödeviyle ilgilenmeyi tercih eder." dedi Fenton. "Yine de sağ ol Willy."

"Önemli değil." dedi Willy. "Yarın görüşürüz."

Fenton telefonu kapattı. Max gelmek ister mi acaba, diye düşündü. Max kıyafet balosuyla ilgilenmediğini söylemişti; ama belki Fenton gelip gelmeyeceğini bir kere daha sorsa iyi olurdu.

Fenton ikinci kata çıktı. Çalışma odasına girerken Max'in bilgisayarın faresini tıklattığını duydu.

"Selam." dedi Fenton.

Max başını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı.

"Fenton!" dedi. "Sen telefonla konuşmuyor muydun?"

"Konuşuyordum." dedi Fenton, bilgisayara doğru yaklaşırken. "Ama kapattım."

"Ya!" dedi Max ve hemen fareyi tıklattı. "Dur da bir şey...", klavyede bir şeyler yazdı.

"Ne yapıyordun?" diye sordu Fenton, Max'in omzunun üstünden bakmaya çalışarak. "Tatil ödevin üzerinde mi çalışıyorsun yine?"

"Şey evet öyle." dedi Max.

Fenton boş siyah ekrana bakakaldı.

"Ben hiçbir şey görmüyorum ama." dedi.

"Şey... çünkü çünkü tam da yeni bir şey yapıyordum." dedi Max geçiştirircesine. Birkaç tuşa bastı. "Gördün mü? Bak!"

Fenton ekrana baktı. Şöyle yazıyordu:

]EKİM 26:[

"Tarihi otomatik olarak ayarlayacak bir program hazırladığını söylememiş miydin?" dedi Fenton.

"Aa evet doğru." dedi Max. "Unutmuşum."

Max'in bilgisayarla ilgili bir şeyi unutmuş olması çok garip, diye düşündü Fenton. Özellikle de kendisinin hazırladığı bir şeyi. Aslında Fenton odaya girdiğinden beri Max biraz tuhaf davranıyordu.

"Ödevinin konusu ne olacak?" diye sordu Fenton.

"Öylesine bir şeyler." dedi Max. "Söylemiştim ya, bu çevreyle ilgili bir araştırma."

"Evet ama tam olarak ne arıyorsun?" diye sordu Fenton, giderek daha fazla meraklanıyordu.

"İlginç bir şey değil." dedi Max. "Morgan'la ilgili bazı şeyler."

"Öyle mi?" dedi Fenton. "Peki ne tür şeyler buldun?"

"Pek bir şey yok." dedi Max. "Yani tam hatırlamıyorum." Arkasına uzanıp bilgisayarı kapattı. "Eh sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Ortada kesinlikle tuhaf bir şeyler dönüyordu. Fenton Max'in bugüne kadar bilgisayarı böyle birdenbire kapattığını hiç görmemişti hatırladığı kadarıyla.

Tam o sırada Owen koşarak içeri girdi. Max'in yanına gidip sırtüstü yere uzandı. Max eğilip Owen'in karnını okşadı.

"Baksana Max." dedi Fenton, kendine bir sandalye çekerken. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Evet." dedi Max. "Seni dinliyorum."

"İtfaiyede düzenlenen Cadılar Bayramı partisiyle ilgili." dedi Fenton.

Max yüzünde suçlu bir ifadeyle Fenton'a baktı. "Partiyle ilgili söylediğim o saçma sapan şeyler için özür dilerim Fenton."

"Önemli değil." dedi Fenton. "Ama sana söylemek istediğim şey, hazırlıklara başlayıp seni hesaba katmadan bir kıyafet seçtiğim."

"Yani?" dedi Max.

"Sen gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu Fenton. "Ben yarın Maggie ve Willy'yle Fairpoint'teki

bir dükkâna gitmeyi düşünüyorum. Partiye gelmek istiyorsan belki kendine orada giyecek bir şeyler bulabilirsin."

Max bir an gülümsedi ve sonra başını iki yana salladı. "Siz gidin Fenton. Gerçekten de burada yapmam gereken çok iş var."

"Emin misin?" dedi Fenton.

"Evet, beni dert etme." dedi Max. "Ödevimle ilgili yapmam gereken bir sürü iş kaldı. Büyük bir olasılıkla kalan zamanımı burada çalışarak geçireceğim. Partiye gidecek zaman kalmayacak." Bir an durdu. "Ayrıca zamanım olursa da kendim bir şeyler bulabilirim."

"Peki o zaman." dedi Fenton. "Madem öyle diyorsun."

"Evet." dedi Max. "Sen programını değiştirme, eğlenmene bak."

Fenton yine de biraz hayal kırıklığına uğradığını itiraf etmeliydi. Ama gelmek istemiyorsa onu zorla götüremem, sonuçta burada bilgisayarın başında kendini daha mutlu hissetmeyecek olsa bile, diye düşündü.

11

"Hey şuna bakın!" dedi Willy, elinde turuncu bir maske tutuyordu. "Tam aradığım şey, kıyafetime çok güzel gidecek." Maskeyi yüzüne tuttu. "Ben Eon, zamanın hâkimi." dedi sesini kalınlaştırarak.

O gün cumaydı. Parti ertesi gündü. Fenton, Willy ve Maggie Fairpoint'teki Karton Kale adlı dükkândaydılar.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Fenton. Tel çerçeveli bir gözlük takmıştı.

"Güzel," dedi Maggie, "sana yaşlı bir hava verdi."

"Ve de zeki." dedi Willy.

"Willy gözlük takan insanlar takmayanlardan daha zeki değildir." dedi Maggie.

"Max'e bak..." dedi Willy. "Gözlük takıyor ve bilgisayar konusunda bir deha. Haksız mıyım?"

"Bilgisayar konusunda deha olabilir ama bana sorarsan başka bazı konularda pek başarılı değil." dedi Maggie. "Kusura bakma Fen, iyi arkadaşın ne de olsa."

"Yo önemli değil." dedi Fenton. "Max'in size pek iyi davranmadığının farkındayım. Morgan'a uyum sağlayamadı bir türlü."

"Geçtiğimiz günlere kıyasla dün mutlu görünüyordu." dedi Maggie.

"Doğru." dedi Fenton.

"O niye bizimle gelmedi?" diye sordu Willy.

"Bilmiyorum," dedi Fenton başını iki yana sallayarak, "hâlâ bir garip davranıyor. Tek istediği bilgisayarda ödevini yapmakmış; ama hangi konu üzerinde çalıştığını bile söylemiyor bana nedense."

"Kendi kaybeder." dedi Maggie. Fenton'a baktı. "Biliyor musun, Willy haklı galiba. Nasıl oluyorsa bu gözlükler seni daha zeki gösterdi."

"İyi, Dr. Mantell zeki biriydi." dedi Fenton. "İguanodonu bulmuştu."

"Dinozor dişlerini bulanın aslında Dr. Mantell'in karısı olduğunu söyleyenler de var." dedi Maggie. "Bir kitapta okumuştum."

"Yapma Maggie ya!" dedi Willy. "Kaç kitap okudun sen? Bir milyon filan mı?"

Maggie omuz silkti. "Olabilir!" dedi gülümseyerek. "Haydi gelin perukların durduğu yeri bulalım, Hatşepsut kıyafetim için bir tane lazım."

Yirmi dakika sonra alışverişlerini bitirmişlerdi. Fenton gözlükten başka, siyah bir şapka, siyah bir doktor çanta-

sı, siyah bir pelerin ve bir takma bıyık almıştı. Bir mağara adamı kıyafetinin parçası olarak düşünülmüş, ucunda plastik hayvan dişleri olan bir kolye de almıştı. Dişleri çıkarıp iguanodon dişi niyetine bir kavanoza koymayı ve partiye giderken yanına almayı düşünüyordu.

Şimdi giyeceği kıyafet de hazır olduğundan Fenton partiye gitmek için daha da sabırsızlanıyordu. Kim bilir belki de Dr. Mantell kıyafetiyle birincilik ödülünü bile kazanırdı. Bir masatenisi masasına sahip olmak müthiş olurdu. Maggie ve Willy'yle ne zaman isterlerse masatenisi oynayabilirlerdi o zaman.

Bay Whitefox alışverişten sonra onu evin önünde indirdiğinde Fenton garajın önündeki yeşil kamyoneti görünce şaşırdı. Babası kazı alanından hava kararmadan önce gelmezdi normalde, özellikle de bir dinozor üstünde çalışırlarken.

Fenton babasını oturma odasındaki kanepeye oturmuş elindeki kâğıtlara bakarken buldu.

"Merhaba baba. Niye erken geldin?" dedi Fenton.

"Aa merhaba oğlum." dedi Bay Rumplemayer, bakışlarını kâğıttan kaldırarak. "Kazı alanında işler pek iyi gitmiyor da... Biz de bugün çalışmayı biraz erken bırakmaya karar verdik."

"Dilophosaurusun Kretase kayasında ne işi olduğunu hâlâ bulamadınız demek oluyor bu herhalde." dedi Fenton. Babasının yanına oturdu.

"Evet." dedi Bay Rumplemayer. "Nasıl oluyor anlayamıyorum. Üstelik şimdi bir sorun daha çıktı."

"N'oldu?" diye sordu Fenton.

"Dinozorun geri kalan kısmı nerede?" dedi babası.

"Nasıl yani?" dedi Fenton.

"Dilophosaurusun omzundan aşağısına ait tek bir parçanın bile izine rastlamadık." dedi Bay Rumplemayer. "Omuz kısmıyla yukarısı ise eksiksiz, dolayısıyla çok garip bir durum."

"Çok saçma!" dedi Fenton.

"Evet öyle." dedi babası. "Vücudunun geri kalanı olması gereken yerde yok. Nerede olduğu da bilinmiyor." İç çekti. "Eve geldiğimden beri bu çizim üzerinde çalışıyorum, ama hâlâ nerede yanlış yaptığımızı bulamadım." Elindeki kâğıdı kanepenin üstüne koydu. "Sanırım bu şekilde bir yere varamayacağım. Gel bak ne yapalım. Kasabaya gidip biftek alalım. Max eve dönünce mangal yakarız. Dışarısı biraz serin gibi ama..."

"Max eve dönünce mi?" diyerek babasının sözünü kesti Fenton. "Nasıl yani? Max yukarıda değil mi?"

"Yoo!" dedi Bay Rumplemayer. "Senin haberin var sanıyordum. Mutfağa Whitefoxlara gideceğini söyleyen bir not bırakmış."

"Aa!" dedi Fenton. "Willy'nin kardeşine flüt dersi vermeye gitmiştir."

"Ne güzel." dedi Bay Rumplemayer.

"Öyle herhalde." dedi Fenton da.

Ara tatil ödevini yetiştirmesi gerektiğini söylediği böyle bir günde Whitefoxlara gidip Jane'e ders verecek zamanı nereden bulmuştu?

12

"Beni almaya geldiğiniz için çok teşekkür ederim." dedi Willy, Maggie, Fenton ve Owen'ın olduğu arka koltuğa oturmaya çalışırken. "Owen'ın da geleceğini bilmiyordum."

"Gelmeyecekti." dedi Fenton. "Ama son anda otomobile atladı, çıkaramadık."

"Köpek kıyafetiyle ödül kazanır belki." dedi Willy gülerek.

Cumartesi akşamıydı. Partiye gidiyorlardı. Maggie'nin ablası Lila ve onun erkek arkadaşı Rob onları kasabaya götürüyordu.

"Of!" dedi Lila, Willylerin evinin önündeki yoldan çıkarlarken. "O şeye söyleyin de enseme üflemeyi kessin. İğrenç."

"Affedersin." dedi Fenton. Kucağındaki Owen'ı yana doğru döndürdü.

"Rob biraz yavaş gidebilir misin?" dedi Maggie.

"Aman Maggie!" dedi Lila. "Zaten saatte on beş kilometreyle gidiyoruz."

"Ama rüzgâr peruğumu bozuyor." dedi Maggie. Sonra da "Ah şu kardeşler." diye mırıldandı.

"Bir de bana sor." dedi Willy. "Bu akşam benimkini görmeliydin. Jane ben gidene kadar kıyafetini giymediği gibi, ne kılığına gireceğini de söylemedi. Sırmış. Annem partiye kendisini yalnız götürecekmiş."

"Çok sevimli." dedi Fenton.

"Ben olsam salakça derdim." dedi Willy. "Daha kapıdan girer girmez onu tanıyacağımı bilmiyor mu?"

"Lila, siz niye giyinmediniz?" dedi Maggie.

"Daha neler!" dedi Lila. "Biz öyle şeyler için biraz büyük değil miyiz? Partiye sadece müzik dinlemeye gidiyoruz. Rob'un okuldan arkadaşları çalıyor."

Umarım hiçbir zaman Cadılar Bayramı için giyinemeyecek kadar büyümem, diye düşündü Fenton. En sevdiği şeylerden biriydi.

On dakika sonra itfaiye binasının önündeydiler. Park yerinde kabak fenerlerle süslenmiş iki itfaiye arabası vardı. Kırmızı tuğlalı binanın önündeki büyük yeşil çadır ışıklarla süslenmişti. Fenton içerilerden bir yerden müzik sesi geldiğini duydu. Çadırın ve binanın dışı turuncu ve siyah krepon kâğıtlarıyla süslenmişti. İki ağacın arasına da büyük bir bez afiş gerilmişti:

Cadılar Bayramı Kutlu Olsun!
Morgan'ın 125. Kuruluş Yıldönümü Kutlu Olsun!

"Vay!" dedi Maggie otomobilden inerken. "Geçen yılkinden bile daha güzel olmuş."

"Babamlar bütün gün çalıştı." dedi Willy. "Haydi gelin içeri girelim."

Fenton Owen'la birlikte, içeri giren Maggie'yle Willy'yi takip etti. Kıyafetleri ne kadar da güzel olmuştu. Beyaz elbisesi, siyah peruğu ve Eski Mısırlılar gibi boyanmış gözleriyle Maggie'yi tanımak neredeyse imkânsızdı. Turuncu maskesi ve yine turuncu dar kıyafeti ve ayak bileklerindeki küçük gümüş rengi kanatlarla Willy de bayağı bayağı bir süperkahraman gibi görünüyordu. Fenton kendi kıyafetinden de memnundu. Siyah şapka ve pelerinle kendini Gideon Mantell gibi hissediyordu; kavanozun içindeki plastik dişler de kıyafetini tamamlamıştı.

İçeri girdiklerinde Fenton etrafına baktı. Çadırın sol tarafı çeşitli oyunların yer aldığı küçük tahta bölmelere ayrılmıştı. Değişik kıyafetler giymiş çocuklar oyunların başına toplanmıştı. Sağ taraftaysa üzerleri yiyecek tabakları ve şeker dolu kâselerle kaplı iki uzun masa vardı. İtfaiye binasına açılan büyük kapıdan, yüksek, tahta bir sahnenin üstünde çalan orkestra görünüyordu. İçerisi de turuncu ve siyah krepon kâğıtları ve balonlarla süslüydü.

"Şuna bakın!" dedi Maggie. "Arkadaşın Max çok şey kaçırıyor."

"Evet." dedi Fenton. Owen kalabalığa karışıp kayboldu. "Onu gelmeye ikna etmeye çalıştım son bir kez daha, ama her zamanki gibi bilgisayarın başından kalkmadı. Bütün haftayı bilgisayarın karşısında geçirdi neredeyse. Dün size gitmek için kalkmış yalnızca."

"Öyleymiş." dedi Willy. "Annemin söylediğine göre Jane'le flüt mü çalışmışlar ne."

"Nasıl yani? Sen dün Max'i görmedin mi?" diye sordu Fenton. "Alışverişten döndüğümüzde sizde değil miydi?"

"Hayır." dedi Willy. "Öğleden sonra daha erken bir saatte gelmiş sanırım."

"Çok garip!" dedi Fenton.

"Niye?" diye sordu Maggie.

"Dün Max eve geldiğinde saat beş buçuk altı filandı." dedi Fenton. "Gelince Willylere, Jane'i flüt çalıştırmaya gittiğini söyledi. Ama oradan erken ayrılmış baksana... O arada ne yaptı acaba?"

"Kim bilir!" dedi Maggie. "Aa bakın şef Gonzalez!"

İtfaiye şefi her zamanki üniformasını ve şapkasını giymişti; ama yüzü turuncu ve siyah boyayla kabak feneri gibi boyanmıştı.

"Çok ilginç olmuş," dedi Fenton, "yarışmaya o da katılacak mı dersiniz?"

"Katılamaz," dedi Willy, "jüride. O, karısı ve iki itfaiyeci seçecek birinciyi."

Maggie sesini alçaltarak, "Ee, diğerleri konusunda ne düşünüyorsunuz? Sizce masayı kazanma şansımız var mı?" diye sordu.

"Bilemiyorum." dedi Willy. "Bazıları oldukça iyi görünüyor."

"Evet ama çok da yaratıcı şeyler değil." dedi Maggie. "İskeletler, vampirler, cadılar. Baksanıza etrafta en az on iki tane hayalet var."

Fenton etrafına baktı. Maggie haklıydı. Etrafta hep Cadılar Bayramı'na uygun kıyafetler vardı.

"Haklısın galiba." dedi. "Kazanmak için benzersiz olmak lazımsa büyük bir ihtimalle bizden biri kazanır."

"Bizden biri kazanırsa da hepimiz kazanmış sayılırız." dedi Willy. "Masatenisi tek başına oynanabilen bir oyun değil ne de olsa."

"Çok doğru!" dedi Maggie. "Hey, gidip şuradan yiyecek bir şeyler almaya ne dersiniz... Açlıktan ölüyorum."

Yemek masasının yanına gittiklerinde Owen'ı etraftan yiyecek dilenirken buldular.

"Ne sevimli bir köpek." dedi dev bir havuç kılığındaki Lisa Levine. "Senin mi?"

"Evet." dedi Fenton. Elindeki kavanozu doktor çantasının içine koyup Owen'ın tasmasını tuttu. "Onu ya-

nımdan ayırmasam iyi olacak yoksa bir sürü lüzumsuz şey yiyecek."

"Hey, çok şık olmuşsunuz." dedi Lisa. "Kim şimdi bunlar!"

"Ben Eon'um. Zamanda yolculuk edebilen bir çizgi roman kahramanı." dedi Willy.

"Ben de Gideon Mantell." dedi Fenton. "İguanodonu bulan İngiliz doktor."

"Ben de Hatşepsut'um." dedi Maggie. "Mısır'ın tek kadın firavunu."

"Ya!" dedi Lisa. "Ben de bir havucum. Sizinkiler kadar etkileyici değil, ama aklıma gelen en ilginç şey buydu."

"Güzel olmuş." dedi Fenton. "Hem de değişik, baksana etraftaki tek havuç sensin."

"Evet." dedi Lisa. "Jüri üyelerinin beni hemen fark etmelerini istemiştim. Ama Buster işini sağlama almış, yarışmayı o kazanacak gibi."

"Neden bahsediyorsun sen?" dedi Fenton.

"Nasıl yani? Siz daha Buster'ı görmediniz mi?" diye sordu Lisa.

"Yoo!" dedi Maggie. "Ne giymiş?"

"Bakın!" dedi Lisa, parmağıyla çadırın öbür ucunu işaret ederek.

Orada, oyun bölmelerinden birinin önünde Buster sırtı onlara dönük olarak duruyordu. Boş konserve kutularını beysbol topu atarak devirmeye çalışıyordu.

Üzerinde kot mont, kot pantolon, lastik ayakkabı ve kafasında da bir kovboy şapkası vardı.

"Anlayamadım." dedi Fenton. "Ne kılığına girmiş?"

"Biraz bekle görürsün." dedi Lisa.

Buster elindeki son topu da fırlattı, kutuları ıskaladı.

"Aman!" dedi yüzünde sevimsiz bir ifadeyle. "Bu oyun hileli!"

Eğilip yerden yaklaşık 1 metre boyunda, şekli kabaca bir dikdörtgene benzeyen bir kontrplak aldı.

"Vay canına!" dedi Maggie, Buster onlara doğru dönünce. "Ben anladım! Wyoming o!"

Buster'ın elindeki kontrplak Wyoming eyaletinin haritadaki görüntüsüne benziyordu gerçekten de. Dikdörtgenin alt tarafına yakın bir yere kırmızı kalemle bir nokta koyup kargacık burgacık yazısıyla MORGAN yazmıştı. Kontrplağın üst tarafına da üzerinde renkli harflerle iyi ki doğdun yazan bir şerit yapıştırmıştı. Buster kot montunun cebinden bir düdük çıkardı. Ağzına götürüp kuvvetlice üfledi.

"İyi ki doğdun Morgan!" diye bağırdı. Etrafına bakıp sırıttı.

"N'olmuş yani?" dedi Willy. "Pek de matah bir kıyafet değil. Üzerinde hiç düşünmemiştir bile. Amcasının kereste deposu var ya, gidip oradan uygun bir kontrplak seçmiş, üstüne gazlı kalemle Morgan yazmış o kadar."

"Evet." dedi Fenton. "Wyoming şeklinde bir parça bulmak pek de zor değil."

"Evet ama bir şey unutuyorsunuz... Morgan'ın yüz yirmi beşinci kuruluş yıldönümünü de kutluyoruz." dedi Maggie üzgün bir sesle. "Jüri kesin onu seçer."

"Aslında fena fikir de değilmiş." diyerek onayladı Fenton.

"Evet." dedi Lisa. "Bana sorarsanız masa Buster'ın."

Tam o sırada müzik durdu. Hoparlörlerden itfaiye şefi Gonzalez'in sesi duyuldu.

"Herkese merhaba!" dedi. "Sessiz olun lütfen... Hepinize Cadılar Bayramı partisine hoş geldiniz diyorum. Biliyorsunuz bu yıl özel bir yıl, Morgan'ın kuruluşunun yüz yirmi beşinci yılını da kutluyoruz."

"Evet!" diye bağırdı Buster. Düdüğü öttürdü. "İyi ki doğdun Morgan!"

İtfaiye şefi gülümsedi.

"Masayı unutun." dedi Willy. "Battık. Kazanma ihtimalimiz yok."

Şef Gonzalez boğazını temizledi. "Yarışmaya katılmak isteyenlerin şu duvarın önüne dizilmesini rica ediyorum. Jüri üyeleri sizi görebilsin." dedi, solundaki duvarı işaret ederek.

"N'apalım!" dedi Maggie, sıraya giren çocukların arasına girerken. "Yine de böyle giyinmek eğlenceliydi, değil mi Fen?"

Ama Fenton cevap vermedi. Birine bakakalmıştı. Çok uzun boylu, kafasında tüylü bir şapka, üzerinde uzun bir palto olan biri az önce çadırdan içeri girmiş ve sıraya katılmıştı.

13

"O kim?" diye sordu Fenton, sıraya yeni gireni işaret ederek.

Maggie gözlerini kısıp baktı. "Bilemedim"

"Vay canına!" dedi Willy. "Anlamadınız mı çocuklar?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Fenton. "Neyi anlamadık mı? Kim olduğunu biliyor musun?"

"Kim olarak geldiğini biliyorum." dedi Willy gülerek. "Bahse girerim siz de öyle."

Fenton tekrar baktı. O kıyafetin içinde her kim varsa, 1,80'den uzun olmalıydı. Kenarına bir kuş tüyü takılmış şapka, siperliği yüzü kapatacak şekilde öne indirilmişti. Neredeyse tek görünen üzerinde beyaz pamuğumsu şeyler olan püsküllü paspastan uzun sakaldı. Şapkanın üstünde ve paltonun bazı yerlerinde de o beyaz şeyden vardı. Paltonun üstünde de omuzları kaplayıp aşağı doğru sarkan bir hayvan postu vardı.

"Muhteşem Morgan!" dedi Fenton'la Maggie aynı anda.

"Bildiniz." dedi Willy. "Uzun sakalı ve üzerinde tipiden kalma karlarla. Omzundaki de bir ayı postu."

"Ne müthiş bir fikir!" dedi Maggie.

"Evet." dedi Willy. "Keşke benim aklıma gelseydi."

"Böylece Buster'a bir rakip çıkmış oldu." dedi Fenton. "Peki ama bu yarışmaya büyükler katılabiliyor mu?"

"O büyük biri değil ki." dedi Maggie. "Omuzlarına baksana ne kadar dar. Uzun, tahta cambaz bacakları üzerinde yürüyen bir çocuk herhalde."

"Şahane!" dedi Fenton. "Amma güzel olmuş."

"Bakın jüri üyeleri bu tarafa doğru geliyor." dedi Willy.

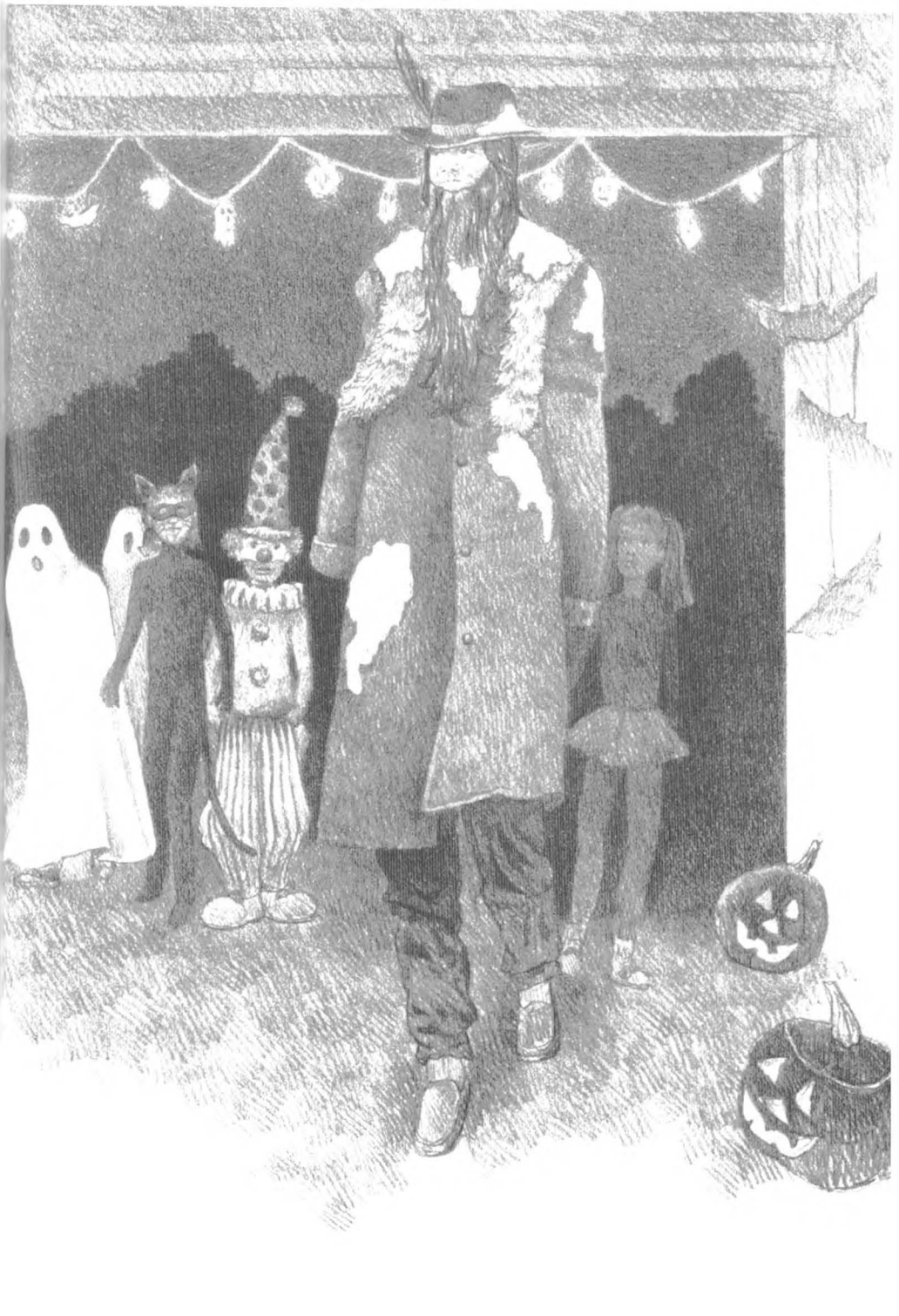
Fenton çantasından içinde dişlerin durduğu kavanozu çıkardı. Bıyığını ve gözlüğünü düzeltti.

Owen'a "Otur!" dedi.

İtfaiye şefi ve diğer üç jüri üyesi sıranın başından onlara doğru geliyordu.

"Kalkma!" dedi Owen'a. "Uslu dur Owen!"

"Çok güzel!" dedi Bayan Gonzalez Fenton'un doktor çantasına ve Owen'a bakarak, önündeki kâğıda not aldı: "veteriner". Sonra Fenton'un elindeki kavanozu görünce kafası karışmış olacak ki "Yoksa hayvan dişçisi mi?" diye sordu.

Fenton tam kim olduğunu söyleyecekken itfaiye şefinin jüri üyelerine, karar verme zamanının geldiğini söyleyen sesi duyuldu.

"Bence kesin Muhteşem Morgan kazanacak." dedi Willy fısıltıyla. Dört jüri üyesi köşede toplanmış konuşuyorlardı.

İtfaiye şefi Gonzalez sahneye çıkıp mikrofona vurdu.

"Jüri kararını verdi." dedi. "Bugün burada çok başarılı kıyafetler var. Ama bana sorarsanız biz çok yerinde bir seçim yaptık, özellikle de bu yıl kasabamızın yüz yirmi beşinci kuruluş yıldönümünü kutladığımız göz önüne alınırsa."

Buster sırada durduğu yerden bir adım öne çıktı.

"Şuna bak!" dedi Maggie Fenton'u dürterek. "Buster kendine ne kadar da güveniyor, değil mi?"

"Kazanan--" İtfaiye şefi susup etrafı süzdü, "Muhteşem Morgan!"

"Söylemiştim!" dedi Willy. Herkes alkışlıyordu.

"En azından Buster alamadı ya." dedi Maggie.

"Evet!" dedi Fenton. "Hem Muhteşem Morgan kıyafeti de çok başarılıydı. Her kimse masayı hak etti."

"Kimmiş çok merak ettim." dedi Maggie, mutsuz bir sesle.

Tam o sırada Owen oturduğu yerden fırlayıp Muhteşem Morgan kıyafetli kişiye doğru koştu.

"Hayır!" diye bağırdı Fenton. "Owen buraya gel!"

Owen Muhteşem Morgan'ın ayak bileklerini kokladı, kuyruğunu çılgınca sallıyordu.

"Gel buraya!" diye bağırdı Fenton, sinirli bir sesle.

Owen bir kere havlayıp sırtüstü yere yattı.

"Hey şuna baksanıza!" dedi Fenton. "Benim bildiğim Owen bu hareketi sadece tek bir kişiye yapar... Kim olduğunu anladım."

Muhteşem Morgan şapkasının altından yere doğru bakıp tiz bir sesle güldü.

"Ben de!" dedi Willy. "Bu gülüşü nerede olsa tanırım."

"Max!" dedi Fenton.

"Jane!" dedi Willy de Fenton'la aynı anda.

14

"Şimdi," dedi Fenton, o, Max, Maggie, Willy ve Jane, çadırın dışında oturmuş şeker yerlerken, "en baştan anlatsana Max."

"Şöyle oldu," dedi Max, "tatil ödevim üzerinde çalışırken Morgan'ın kuruluşuyla ilgili anlattıklarınız aklıma takıldı."

"Muhteşem Morgan ve çığ yani." dedi Willy.

"Max'in paltonun üstüne pamuk koymasının nedeni de bu." diye araya girdi Jane. "Çiyin karlarına benzesin diye."

"Çiy değil çığ Jane." diyerek düzeltti Willy.

"Evet." dedi Jane. "Ben de öyle dedim."

"Her neyse." dedi Max. "Hikâyede doğruluk payı olup olmadığını öğrenmek için Muhteşem Morgan adlı kahramanla ilgili küçük bir araştırma yapmaya karar verdim ve Cheyenne Kütüphanesi'nde bir şeylere bakmak için bilgisayarın modemini kullandım."

"Öyleyse günlerdir bilgisayarda araştırdığın şey buydu demek." dedi Fenton.

"Evet." dedi Max. "Bu bölgede yaşayan göçmenlerden birinin günlüğünü inceliyordum. Yazdıklarına bakılırsa tam olarak yüz yirmi beş yıl önce kasım ayında bu bölgede gerçekten büyük bir tipi olmuş."

"Söylemiştim." dedi Willy.

"Biliyorum." dedi Max. "Ama araştırıp öğrenmek istedim."

"Peki bu seni hikâyenin doğru olduğuna inandırdı mı?" dedi Maggie.

"Bu ve başka bir şey daha." dedi Max. "Eski kayıtları incelerken Muhteşem Morgan'ın bir fotoğrafını buldum."

"Bilgisayarda eski bir fotoğrafa baktım dediğin o muydu?" diye sordu Fenton.

"Evet." dedi Max.

"Peki neye benziyordu?" diye sordu Maggie.

"Ben biliyorum." dedi Willy. "En az iki metre boyunda ve yarım metrelik bir de sakalı var değil mi?"

"Gerçekten de öyle gibi." dedi Max. "Fotoğraf çok koyuydu, bu yüzden ayrıntılar tam seçilemiyordu, ama çok uzun bir sakalı vardı ve kesinlikle çok uzun boyluydu. Ayrıca güçlü biri gibi duruyordu." Willy'ye doğru baktı. "Bir ayıyı alt edebilecek kadar güçlü biri sanki."

"Söylememiş miydim?" dedi Willy heyecanla.

"Başka bir şey daha var." dedi Max. "Fotoğrafın altında bir ad yazıyordu."

"Nasıl yani?" diye sordu Maggie.

"Muhteşem Morgan'ın adı... gerçek adı." dedi Max.

"Gerçek adı mı?" diye sordu Willy.

"Evet." dedi Max. "Anlayacağınız Muhteşem Morgan takma admış. Gerçek adı Max Morgan'mış."

"Dalga geçiyorsun." dedi Fenton.

Max hayır anlamında başını salladı. "İlginç değil mi? Kütüphanede bunları bulmasaydım hepsinin uydurma olduğunu düşünmeye devam edecektim."

"Ama hepsinin doğru olduğunu sana söylemiştim." dedi Willy.

"Evet biliyorum." dedi Max. "İnanmamak da benim hatam oldu sanırım. Aslında düşündükçe Morgan'a da pek fazla şans tanımadığımı anladım. Kıyafet balosunda Muhteşem Max Morgan kılığına girerek herkesi şaşırtmaya karar verdim."

"Yeterince uzun boylu görünebilmesi için ben de omzuna oturdum." diye araya girdi Jane.

"Peki kıyafet için gereken onca şeyi nereden buldunuz?" diye sordu Maggie.

"Paltoyla şapkayı annem verdi." dedi Jane.

"Evet." dedi Max. "Ben de dün öğleden sonra Morgan Market'e gidip pamuğu ve sakal için kullandığım püsküllü paspası aldım."

"Willylerden çıkınca oraya gittin demek." dedi Fenton.

"İyi ama dur bir dakika." dedi Maggie. "Peki ya ayı postu? Morgan Market'te ayı postu satıldığını hiç görmedim."

"Ama Morgan'da bu tür şeylerin bulunduğu bir yer var." dedi Max. "Biliyor olmalısınız çocuklar... Beni oraya ilk siz götürdünüz."

"Bayan Wadsworth'ün müzesi!" dedi Fenton.

"Hatırlarsanız bana bir iyilik borçlu olduğunu söylemişti." dedi Max. "Ayı postunu ondan ödünç aldım."

"Kesinlikle müthiş bir kıyafet." dedi Willy hayranlıkla.

"New York'a götürüp tatil ödevimin sunuşunda giyebilseydim keşke." dedi Max.

"Ama bu kıyafeti götürürsen," dedi Jane kıkırdayarak, "beni de götürmen gerekir, ne de olsa ben de kıyafetin bir parçasıyım."

"Bu kıyafetle gitsen kesin 100 alırsın." dedi Maggie.

"Bizim okulda not verilmiyor ki." dedi Max.

"Vay canına." dedi Willy. "Not yok ha? Muhteşem!"

"Bir bakıma." dedi Max. "Ama bazen, gerçekten iyi bir şeyler yaptığını düşündüğün zamanlar karşılığını alamamış oluyorsun. Bu da pek hoş değil."

"Sanırım ödevini kazı alanı hakkında yapmamaya karar vermekle iyi bir şey yaptın." dedi Fenton. "Orada olanları düşününce... cevapsız kalan bir sürü sorudan başka bir şey olmayacaktı elinde."

Maggie başını iki yana salladı. "Kesinlikle çok tuhaf Fen. Yani o dilophosaurusun o Kretase kayasında bulunmasının mantıklı bir açıklaması olmalı."

"Ben de öyle düşünüyorum." dedi Fenton. "Ama yok gibi. Zamanda yolculuğa inanmadığın sürece tabii." Willy'ye baktı. "Darılmaca yok Eon."

"Ne fark ettim biliyor musunuz?" dedi Willy. "Zamanda yolculuğa çıkmış gibi giyinen bir ben değilim."

"Nasıl yani?" diye sordu Max.

"Kıyafetlerimize bir baksanıza." dedi Willy. "Maggie Eski Mısır'dan, Fenton da çok uzun zaman öncesinden değil mi?"

"1800'lerden." dedi Fenton başını onaylar biçimde sallayarak.

"Muhteşem Morgan da yüz yirmi beş yıl öncesinden." dedi Willy. "Hepimiz zamanda yolculuğa çıkmış gibiyiz."

"Zaman dilimi farkı dediğin böyle olur!" diyerek espri yaptı Max.

Hepsi güldü.

"Max," dedi Jane, "sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii." diye cevapladı Max. "Haydi sor."

"Bu çiy dediğin nasıl bir şey?" dedi Jane.

"Çiy değil çığ." dedi Willy iç çekerek.

"Dağın yamacından aşağı doğru kayan kar kütlesi. Düştüğü yerdeki her şey karın altında kalır." dedi Max.

"Biliyor musunuz," dedi Fenton, "dağdan aşağı sadece kar kaymaz. Bazen kaya, toprak veya çamur kütleleri de ka--"

Fenton aniden sustu.

"Doğru ya!" dedi.

"Fen?" dedi Maggie. "İyi misin sen?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." dedi Fenton gözleri parlayarak. Arkadaşlarının yüzlerine baktı. "Çocuklar... dilophosaurusun sırrını çözdüm galiba.

15

"Kazananla oynuyorum!" dedi Maggie, elindeki masatenisi topunu havaya atıp tutarken.

"Ben n'olucam?" diye sızlandı Jane. "Ne de olsa masanın yarısı benim."

"Evet ama Max kendi yarısını bize verdi." dedi Willy topa vururken.

"Ben seninle sonra oynayacağım Jane." dedi Fenton, topu Willy'ye atarken.

"Peki Fenkon." dedi Jane. Flütünü eline alıp büyük bir dikkatle basit bir parça çalmaya başladı.

Partiden bu yana bir hafta geçmişti. Dördü Whitefoxların bodrumuna koydukları masanın başındaydı.

"Yirmi bir oldu." dedi Maggie, Willy ıskalayınca. "Ver bakalım." Willy raketi Maggie'ye verip duvara yaslandı.

"Haydi Fen." dedi Maggie servis atarken. "Şu dilophosaurus işini bize bir anlat. Nasıl oldu da Kretase Dönemi'ne ait bir kayanın içinde bulundu?"

"Şöyle olmuş..." dedi Fenton, servisi karşılarken. "Dinozor ilk olarak Alt Jura Dönemi'nde fosilleşmiş; kendi yaşadığı ve öldüğü dönemde yani."

"Tamam." dedi Maggie. "Buraya kadar sorun yok."

"Sonra Kretase Dönemi'nde toprağın, fosilin kafa, boyun ve omuz kısımlarının bulunduğu bölümü nasıl olduysa kırılıp kaymış. Daha sonra da yukarı doğru itilmiş bir şekilde, bir dağ oluşumu sırasında mesela."

"Çok garip!" dedi Willy.

"Aslında bu sık yaşanan bir şey." dedi Fenton. "Bu kadar çok tam olmayan fosil bulunmasının bir nedeni de bu... Sonra dağın tepesine yakın bir yerde olan fosilin üzerini kaplayan toprak zamanla, hava koşullarıyla aşınmış; dinozorun kafası ve omuzları açığa çıkmaya başlamış."

"Ama," dedi Maggie gülerek, " o zamanlar fosilbilimci diye bir şey olmadığından kimse onu alıp müzeye götürmemiş, olduğu yerde kalmış."

"İyi de o zaman niye kemikler parçalanıp dağılmamış?" diye sordu Willy. "Daha önce, kemiklerin korunması için üstlerinin kaplı olması gerekir demiştin."

"Doğru." dedi Maggie. "Hem Kretase kayası nereden çıkıp gelmiş?"

"Kemikler çok kısa bir süre içinde tekrar gömülmüş olmalı." dedi Fenton. "Toprak kaymış, fosilin üstü kapanmış olabilir."

"Ee o zamanlar Muhteşem Morgan da yok ki kayan toprağın altından fosili bulup çıkarsın." dedi Willy. "O kayan toprak sayesinde kemikler bugüne kadar korunabilmiş."

"Doğru!" dedi Fenton. "Toprağın içinde Kretase Dönemi'nde yaşamış bazı memeli hayvanların dişleri de varmış."

"Böylece Jura dinozoru Kretase kayasının içinde bulunmuş oldu." dedi Maggie. Fenton topu karşılayamadı. "Yirmi bir. Sıra sende Willy."

Fenton raketi Willy'ye uzattı.

"Tut Willy!" dedi Maggie, topu ona doğru atarken. "Yeni giren ilk servisi atar."

Maggie Willy'nin servisini karşıladı. Willy vuramadı. "Jane!" dedi öfkeli bir sesle. "Şunu keser misin? Senin yüzünden topu kaçırdım. Hem bu aptal şarkı da ne?"

Jane flütü dudaklarından çekti.

"*Neşeye Övgü*." dedi. "Max öğretti. Aptal filan da değil."

"Öyle!" dedi Willy.

"Bana iyi davran." dedi Jane. "Yoksa masanın bana ait olan kısmını kullanmanıza izin vermem."

Flütü ağzına götürüp tekrar çalmaya başladı. Willy iç çekti.

"Ee..." dedi Maggie Willy'nin attığı topu karşılarken, "Max nasılmış Fen?"

"İyi." dedi Fenton. "Sunuşu güzel geçmiş. Herkes Muhteşem Morgan'ın hikâyesini çok beğenmiş."

"Öğretmeni bilgisayarda yaptığı şeylerden de bayağı etkilenmiştir herhalde." dedi Maggie. "Hani müzikli bir şeyler filan yapacağını söylemişti ya."

"Aslında," dedi Fenton, "Max sonradan sunuşunda bilgisayar kullanmaktan vazgeçti."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Maggie.

"Niye?" diye sordu Willy.

"Muhteşem Morgan'ın hikâyesinin bilgisayarsız daha inandırıcı olacağına karar verdi." dedi Fenton. "Her şeyi yıpranmış, gerçekten yüz yirmi beş yıl öncesine aitmiş gibi görünen sararmış bir kâğıda yazdı."

"Ya!" dedi Willy.

"Bilgisayar kullanmaktan vazgeçtiğine inanamıyorum." dedi Maggie.

"Evet." dedi Fenton. "Ben de çok şaşırdım. Yine de araştırmasını yaparken bilgisayar kullandı. Asıl Max ne dedi biliyor musunuz?"

"Ne dedi?" diye sordu Maggie.

"Çok yakında Morgan'a tekrar gelmek istiyormuş." dedi Fenton.

"Ciddi misin?" dedi Willy. "Max'in buradan pek hoşlanmadığı hissine kapılmıştım."

"Hiç kuşkun olmasın!" dedi Maggie gülerek. "Bana sorarsanız Max'le Wyoming arasındaki bağ--"

"Dilophosaurusun Kretase'yle arasındaki bağ kadar güçlü!" diyerek Maggie'nin sözünü tamamladı Fenton. "Biliyorum, biliyorum. Ama sanırım tüm zamanını bilgisayarın karşısında geçirerek buranın asıl güzelliklerini kaçırdığını anlamış."

"Evet." dedi Willy. "Morgan gerçekten de çok eğlenceli bir yer."

"Max sayesinde daha da eğlenceli oldu." dedi Maggie. "Sonuçta o olmasa bir masatenisi masamız olmazdı." Willy'den gelen topu karşıladı. "Yirmi bir. Gene kazandım. Haydi Fen sıra sende."

"Maggie nasıl oluyor da hep sen kazanıyorsun hiç anlamıyorum." dedi Fenton, raketi Willy'den alırken.

Jane flütünü ağzından çekip "Neden ben biliyorum." dedi.

"Nedenmiş?" diye sordu Willy, Fenton servis atarken.

"Çünkü," dedi Jane gururla, "masanın benim olan tarafında oynuyor."

Hepsi güldü.

Ayak İzlerinin Esrarı,
Kaybolan İpucu,
Küllerin Altındaki Sır'dan sonra
Fenton
Geçmişin Anahtarları adlı yeni macerasıyla
TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları
Çocuk Kitaplığı'nda.

En iyi arkadaşı Max, Fenton'u ziyarete gelir;
ama dört gözle beklediği ziyaret
Fenton'un umduğu gibi geçmemektedir.
Bu arada kazı alanında da sorunlar vardır.
Fosilbilimciler, yaşadığı dönemden
milyonlarca yıl sonrasına ait bir kayanın içinde buldukları
dinozor fosilinin sırrını çözemez bir türlü.

İki yakın arkadaşın arası bozulacak mı?
Dedektifliğe meraklı Fenton
kazı alanındaki esrarı çözebilecek mi?

ISBN 975-403-222-X

Fiyatı: 3.000.000 TL (KDV DAHİL)

Basılı fiyatından farklı satılamaz